

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΜΑΪΟΣ 1845.

ΑΡΙΘ. 6.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1845.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΜΑΪΟΣ. 1845.

ΑΡΙΘ. 6.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ δεύτερον φυλλάδιόν μας κατεχωρήσαμεν ἐπιστολὴν τινα ἐκ Νάξου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, *Επιστολογραφία*. Ἡ Ἐπιστολογραφία αὕτη θέλει ἐκταλῆ πολὺ, περιστεφομένη εἰς πολλὰ καὶ διάφορα ἀντικείμενα ἀφορῶντα κυρίως τὸν γενικὸν χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν κοινωνίαν ὀφείλει νὰ μορφώσῃ. Ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ἡ συνελκτικὴ σύνταξις αὐτῆς ἀπαιτεῖ ἰδίαν καὶ τακτικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ συντάκτης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποχρεθῇ ἔνεκα τῶν πολυειδῶν φροντιστῶν τοῦ συστηματικοῦ ἔργου του, ζητοῦμεν τὴν συγγνώμην τῶν ἀναγνωστῶν μας διὰ τὴν ἀτακτον καὶ ἀπροσδιόριστον δημοσίευσιν τῶν ἐπιστολῶν τούτων. Ἡ χρονολογία ὑποτίθεται πάντοτε τακτικῇ.

ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑ

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Ἰδὲ Ἀριθ. 2. Σελ. 17.)

Πρὸς τὸν Κ. Ι. Α.

Ἐν Σύρῳ τὴν 20 Δεκεμβρίου 1844.

Φίλε!

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς πλήρους μεγάλων αἰσθημάτων ἐπιστολῆς σου ἐκίνησε τόσον πολὺ τὴν περιέργειάν μου, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ κάμω εἰς σέ ὅ,τι ἀποφεύγω συστηματικῶς εἰς τὴν πράξιν τοῦ βίου μου.

Τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα, φίλε, τὸ ὁποῖον βλέπει τις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι τὸ *Συμβουλευεῖν*. Ἀλλ' ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες συλλογίζονται, ὅτι ἔχουσι πρῶτον χρεῖν τοῦ συμβουλευεῖσθαι. Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ προθυμότεροι νὰ συμβουλευώσιν ἄλλους, ἔχουσι μᾶλλον χρεῖαν συμβουλῆς.

Οἱ πλείτεροι ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι, ὅτι σχεδιάσῃ τις εἰς τὸν νοῦν του, τοῦτο δύναται καὶ νὰ κάμῃ. Ἀλλὰ, πόσον δὲν τῶς ἀπατᾷ ἡ ψευδὴς αὕτη θεωρία τῶν πραγμάτων, ρίπτουσα αὐτοὺς εἰς πολλὰ κατὰ σειρὰν ἀτοπήματων καὶ δυστυχήματα! Ἐὰν τὰ ἀπατηλὰ τῆς φαντασίας σχέδια ἐπραγματοποιούντο εὐκόλως, ἤθελον εἶσθαι ἅπαντες πλοῦσιοι, εὐτυχεῖς καὶ ἐν ὑψηλαῖς θέσεσι· διότι ἡ φιλαυτία καὶ ὁ ἐγωισμὸς κάμνουσι τὸν εἰς μικρὸν ὀρίζοντα ἀνατραφέντα ἄνθρωπον, διὰ τῆς φαντασίας, ἥρωα, τολμητὴν καὶ ἱκανὸν διὰ πᾶν ἔργον. Ἀλλ' ἡ δοκιμὴ δὲν ἀργεῖ ν' ἀποδείξῃ τὴν παχυλὴν ἀπάτην του, καταβιβάζουσα αὐτὸν εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ποταπότητος.

Συμβουλευεῖ τις, παραδείγματος χάριν, τινὰ νὰ κάμῃ μίαν ἐπωφελεῖ ἐπιχείρησιν· ἀλλ' οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ τὰ σχέδια τῆς συμβουλῆς ὑποπίπτει εἰς ζημίας, αἰτιώμενος ἐπὶ τέλους ἀλόγως τὸν συμβουλευσάντα. Συμβουλευεῖ ἄλλον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔργον τι ἀνάλογον μετὰς δυνάμεις καὶ μετὰ τὴν θέσιν του· ἀλλὰ καὶ οὗτος συνειθισμένος ὢν εἰς τὰς κακὰς ἔξεις· συνειθισμένος εἰς τὴν αὐθάδειαν καὶ εἰς τὸ κακῶς φέρεσθαι μετὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀποτυγχάνει, καὶ παραπονεῖται ἀκολούθως, ὅτι ἔνεκα τῆς συμβουλῆς ἔχασε τοσοῦτον καιρὸν τῆς ζωῆς του.

Ίστερον λοιπόν ἀπὸ πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα, τὰ ὅποια καθ' ἑκάστην σπουδάζω μεταξὺ τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐξεύρω ἂν πρέπει νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν αἴτησίν σου. Καὶ ὅμως, ἡ προθυμία σου ἡ μεγάλη, ὁ ζήλος καὶ αὐτὴ ἡ ἔμφυτος τῆς ψυχῆς σου ῥοπή τοῦ νὰ ζητῇ πλέον ἐκτεταμένον ὀρίζοντα ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, μὲ παραινούν νὰ κάμω ἐξαίρεσιν πρὸς σέ εἰς τοῦτο τὸ κερφάλαιον, καὶ μὲ δίδουν ἀγαθῆς ἐλπίδας ὅτι αἱ μικραὶ παρατηρήσεις τὰς ὁποίας θέλω κατὰ καιρὸν σὲ κάμει, θέλουν καρποφορήσει εἰς ψυχὴν τόσον φιλότιμον καὶ προβλεπτικὴν.

Ἐκαμὲς πολὺ φρόνιμα νὰ μὴν υπάγῃς εἰς τὰς Ἀθήνας· ὁ δὲ συμβουλευσας σε γέρον εἶναι εἰλικρινῆς φίλος τοῦ πατρός σου, διότι σ' ἐσυμβούλευσε κάλλιστα. Ἡ Μητρόπολις αὐτῆ, ἐνῶ διὰ τὰς ἀρχαίας ἀνκμνήσεις τῆς προξενεῖ εἰς πάντα ξένον περιηγητὴν θάμβος, ἔγινεν εἰς ἡμᾶς σχεδὸν σήμερον καταγώγειον τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς διαφθορᾶς. Καὶ αὐτὸ τὸ Πάνεπιτήμιον, καὶ αὐτὰ τὰ ἄλλα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μορφώσωσι κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα νέους ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης διαφθορᾶς καὶ κακοηθείας;

Δύνασαι νὰ υπάγῃς εἰς ὁποιαδήποτε μεγαλόπολιν θέλεις, χωρὶς νὰ ἔχῃς εἰς σεαυτὸν διταγμὸν ὅτι δὲν θέλεις εὐρεῖν τὰ μέσα νὰ προσδεύῃς. Τὰ μέσα τοῦ προσδεῖν εἶναι εὐκόλα εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὰ ζητεῖ μὲ σύνεσιν καὶ μὲ σπουδὴν καὶ τοιαῦτον τινὰ σὲ ὑπόθεται ἐκ τῶν ιδεῶν καὶ αἰσθημάτων, τὰ ὅποια εἰς τὴν ἐπιστολήν σου βλέπω.

Ἡ Σμύρνη, ἐπειδὴ εἶναι πόλις ἐμπορικὴ καὶ ἀρκετὰ ἐκτεταμένη ἐπειδὴ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν κατοίκων, διὰ τὴν κακοκαγαθίαν αὐτῶν καὶ διὰ τὴν μεγάλην τῆς ἡμετέρας γλώσσης χρῆσιν, εἶναι εὐκόλον εἰς ἓνα ξένον Ἕλληνα νὰ εὕρῃ πόρον ζωῆς, ἢ θέλῃν εἶσθαι ἴσως ἢ καταλληλοτέρῳ νὰ προτιμήῃς καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλω σ' εὐρεῖν σύμφωνον μὲ τὴν γνώμην μου.

Ἄμα λοιπόν υπάγῃς εἰς τὴν Σμύρνην ἢ πρώτη σου φρόντις ὡς ἦναι τὸ νὰ εὕρῃς ἐντίμον ἔργον ὁποιοῦδήποτε, καὶ μὴδὲ νὰ ἔχῃς ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν ἐὰν πρῶτον δὲν τοποθετηθῇς εἰς κανὲν μέρος διὰ νὰ πορίζῃσαι κατ' ἀρχὰς τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Μὴ τύχει καὶ μικρῆς πολλοῦς ἐπιπολαίους καὶ ὑπερηφάνους συνηλικιωτάς σου ζητῶν, ὡς αὐτοί, νὰ ἐκλέξῃς ἔργον, διότι τότε θέλεις φέρεῖς ἑαυτὸν εἰς ἀμηχανίαν

μεγάλην· θέλεις ἀπαντήσῃς μέγα καὶ ἀνυπέβλητον πρόσχημα εἰς τὴν ἀποκατάστασίν σου, καὶ ἐπιτέλους θέλεις βλασφημήσῃς τὴν ὄρην καθ' ἣν ἀπεφάσις νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν. Μάθε δὲ ὡς γενικὸν ἀξίωμα, ὅτι, ὅλα τὰ ἔργα εἶναι καλὰ, δὲν οἱ ἐπιχειροῦντες αὐτὰ ἦναι ἱκανοὶ νὰ τὰ μεταχειρίζονται καλῶς· καὶ ὅλα ἐπωφελεῖ, δὲν οἱ ἀνθρώποι γνωρίζουν πῶς νὰ ὠφελοῦνται ἐξ αὐτῶν.

Τὸ συμπεριότερον εἶναι νὰ ἀφροτιωθῇ τις εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐπιχείρημα, εἰς τὸ ὅποτον ἡ ψυχὴ του κλίνει, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἂν ἕκαστος εἰς ὃ πέφυκεν. Καὶ τότε ὑψοῦται ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ πρὸς τὸν φέρωντα παροῦσταν σου περίστασιν. Ὅθεν, ἐν πρώτοις χρεωταῖς νὰ φθάσῃς βαθμῆδόν εἰς ὃ, τι κλίνεις.

ἔχεις δὲ καὶ ἄλλο οὐσιωδέστερον νὰ σκεφθῇς. Ἔως τὴν ἄρᾳ ἐξῆς ὑπὸ τῶν γονέων σου τὴν ἐξουσίαν, καὶ κατὰ οὐτινὲς φροντίζουσαν νὰ δώσῃς γενικὴν ἀνατροφὴν εἰς τὰ τέκνα των, ἀποκαθιστῶντες ταῦτα χρῆσιμα μέλη τῆς κοινωνίας καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ ἐποχὰς τῆς ζωῆς των. Ἄλλ' εἰς τὸ ἐξῆς θέλεις ζῆν ὑπὸ τὴν ἀσθενεῖαν ξένων ἀνθρώπων δὲν λέγω διεύθυνσαι, διότι πολλὰ σπαταλοῦνται ὅτι χρεωστοῦν νὰ διευθύνουσι, οἱ τινεὶ τεύουσι ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπαλλήλων αὐτῶν. Το αὐτοῦ σου πωλεῖται εἰς τὴν θέλησιν τῶν Κυρίων σου. Ἀραγε ἐσυλλογίσθησθε ποτὲ, ὅτι ὀφείλεις νὰ σπουδάζῃτε· μετὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ συμμορφώσασθε μὲ τοὺς ἀνωτέρους σου;

Τὰ προτερήματα τὰ ὅποια πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἐξασκήσῃς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶναι ἡ εὐπειθεία, ἡ τιμιότης, ἡ φιλεργία, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ οἰκονομία. Ἐὰν δυναθῇς νὰ βεβαιώσῃς ὅτι θέλεις ἀφεύκτως προσδεῖν, καὶ ὅτι ταχέως θέλεις περάσειν τὸ στάδιον τῆς ὑπαλληλίας, γινόμενος αὐτεξούσιος.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ προσδεῖν εἶναι πράξενος καὶ μυστηριώδης· πλὴν εἶναι ἀληθῆς. Καθὼς τὸ φυτευόμενον

εις καλὴν γῆν φυτὸν, περιποιούμενον ἐπιμελῶς, αὐξάνει
χωρὶς νὰ βλέπῃ τις τὸν τρόπον τῆς αὐξήσεώς του, κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐγκολπονόμενος μὲ
ἐπιμέλειαν καὶ σταθερότητα ἐν ἔργῳ, προοδεύει, χωρὶς νὰ
αἰσθάνεται οὐδ' αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν τρόπον τῆς προόδου του.
Δὲν ἀμφισβῶλω, ὅτι ἔχεις ἐξ ἀκοῆς ἐκεῖνο τὸ σορὸν ῥητὸν,
τὸ ὁποῖον λέγει: « κτῆσον ὄνομα καλὸν ὑπὲρ πλοῦτον
πολὺν. » Τοῦτο, εἰς αὐτὴν σου τὴν περίστασιν, τὴν χρησι-
μεύει πολὺ νὰ τὸ σπουδάζῃς καθ' ὅλας τὰς ὄψεις· διότι
θέλεις ἰδεῖν, ὅτι τὸ καλὸν ὄνομα, ἂν καὶ εἰς πάντα ἄν-
θρωπον εἶναι ἀναγκαῖον, εἰς τὸν νεοσύστατον εἶναι κατε-
πείγον, καὶ ἀξίζει περισσότερον καὶ ἀπὸ θησαυρόν. Ἀφοῦ
λοιπὸν ἀπεφάσις ἀπαξ νὰ μακρύνῃς ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου,
ἐνάγκη πᾶσα νὰ προσπαθήσῃς διὰ νὰ ἀποκτήσῃς ὅσα
δύναται μίαν ἡμέραν νὰ δικαιώσωσι τὴν ἀναχώρησίν σου,
νὰ σὲ ἀνοδείξωσι καλὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ σὲ ἀποκαταστή-
σωσι εἰς τὴν πατρίδα χρήσιμον πολίτην.

Εὐδοῦ καὶ ὑγείαινε!

Ε. Σ.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΠΩΦΕΛΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΚΕΙΝ.

Διὰ τῆς ἀναγνώσεως καταλαμβάνομεν ὅσα ἄνδρες σοφοὶ
ἐπιμελῶς συγγράψαντες διέδωκαν εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ πα-
ρέπεμψαν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, πολύτιμα καὶ κάλ-
λιστα κειμήλια· χωρὶς δὲ ταύτης ἠθέλαμεν ἀγνοεῖν τὰ
τῶν ἄλλων εὐρήματα ἢ νοήματα, καὶ ἠθέλαμεν μείνει εἰς
τὰς ἀπλὰς ἡμῶν καὶ μινομερεῖς γνώσεις, ὅσας δι' ἰδίας
ἡμῶν ἐπιπόνου καὶ ἐπιμελοῦς σκέψεως καὶ ἀσκήσεως ἀπε-
κτήσαμεν ὀλίγας καὶ ἀμυδράς. Ἄλλ' εἰς τὰ βιβλία εὐρί-
σκομεν, θησαυροὺς πολυτίμους νέων ἰδεῶν, διδασκόμεθα νὰ
ἀποβάλλωμεν τὰς ἀπάτας μας, καὶ μανθάνομεν ὀρθῶς καὶ
ἀπταιστῶς ὅσα πρότερον τυχὸν ἐννοοῦμεν ἐκνείως. Ἀγα-
θοὶ συγγραφεῖς καταβάλλουσι καὶ πόνον πολὺν καὶ χρόνον
μακρὸν εἰς τὸ νὰ ἐκθέσωσι ὅσα ἐδιδάχθησαν ἀπ' ἄλλους,
ἢ εὗρηκαν ἐξ ἑαυτῶν, καὶ μᾶς χαρίζουσι λαμπρὰ καὶ ἐξηρ-
γασμένα φιλοπονήματα περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα οὔτε
χρόνον, οὔτε τρόπον ἴσως εἴχαμεν νὰ ἐξετάσωμεν καθ'
ἑαυτοῦ.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ μὴ γίνεταί ματαία τῶν πολυτίμων τού-
των κειμηλίων ἢ ἐξετάσις καὶ ἔρευνα, ἀνάγκη νὰ ἔχωσι

μέθοδον τινὰ καὶ τάξιν οἱ ἀναγινώσκοντες· τὴν δὲ μεθο-
δὸν ταύτην περικλείομεν εἰς τοὺς ἐφεξῆς κανόνας.

α'. Ἐπειδὴ οἱ πρωτόπειροι δὲν ἐξεύρουσι τίνες εἶναι οἱ
ἄριστοι συγγραφεῖς, πρέπει νὰ συμβουλευέονται εἰδήμονας
ἄνδρας, οἵτινες θέλουν τοὺς δεῖξειν τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ δὲν
θέλουν τοὺς ἀφήτειν νὰ χάσωσι τὸν καιρὸν εἰς ἀνάγνωσιν
τῶν ἀχρήστων, ἢ ὀλίγης τιμῆς ἀξίων.

β'. Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἀναγινώσκῃ τις πολλὰ ταχέως
καὶ κατεσπευσμένως, οὐδὲ πολὺ μέρος τοῦ συγγράμματος
εἰς ὀλίγον καιρὸν, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ ἀνευρίτῃ
κατὰ βάθος τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀναγνώσματος, νὰ ὠφελητῇ
ἀπ' αὐτὴν, ὅσον πρέπει, καὶ νὰ διατάσῃ ὀρθῶς τὰ ἀνα-
γνωσθέντα· μέτρον δὲ ἀναγνώσεως εἰς καθέναν πρέπει νὰ
ἦναι τοῦ νοῦς του ἢ δεκτικότης· καὶ παράδειγμα τούτου
προσφύεστατον πρέπει νὰ ἦναι ὁ στόμαχος, εἰς τὸν ὁποῖον
οἱ φρονίμως καὶ εὐτάκτως διαιτώμενοι ἐνθέτουσιν ὅσα
εὐκόλως χωνεύει βρώματα, ἀπεχόμενοι ἀπὸ τὴν ἀμετρίαν.

γ'. Χρηστὰ καὶ ἀξιόλογα βιβλία πρέπει νὰ διαβαζών-
ται συχνάκις. Κατὰ πρῶτον ἔμπορεῖ ὁ ἀναγνώστης νὰ
διαβάσῃ βιβλίον χρηστὸν ἐπιπολαίως, διὰ νὰ συλλάβῃ
γενικὴν τινὰ τῶν γραφομένων ἔννοιαν· τὴν δευτέραν φοράν
πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ βραδέως καὶ προσεκτικῶς· προ-
λόγους καὶ εἰσαγωγικοὺς λόγους δὲν πρέπει νὰ παραδράμῃ
διὰ νὰ πληροπορηθῇ τὴν διάταξιν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ
συγγραφέως.

δ'. Ἐὰν ἦναι ἐπιστημονικῆς ὕλης περιεκτικὸν τὸ βιβλίον
πρέπει εἰς πᾶν θεώρημα καὶ εἰς πᾶσαν πρότασιν νὰ χρο-
νοτριβῇ, ἕως οὗ νὰ πληροπορηθῇ ἐντελῶς τὰ λεγόμενα·
ἀπαντήσας δέ τι, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ μετὰ
πολλὴν σκέψιν καὶ προσοχὴν, ἅς τὸ σημειώσῃ, καὶ
ἅς ἀναβάλῃ δι' ἄλλον καιρὸν τὴν θεωρίαν του· διότι
πολλάκις ὁ νοῦς εὐρίσκεται ἐκτου νοητικώτερος, καὶ ὅ,τι
τώρα δὲν καταλαμβάνει, ἔμπορεῖ εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ
ἄλλην ὥραν· ἀλλ' εἰς πολλάκις συναντήσῃ τὴν αὐτὴν
δυσκολίαν, πρέπει νὰ προστρέξῃ εἰλιπρινῶς εἰς ἄλλου
βοήθειαν, καὶ νὰ ζητήσῃ τοῦ λεγομένου τὴν ἐξήγησιν,
χωρὶς νὰ συσταλθῇ ἢ μικροπρεπέστατα νὰ ἐντραπῇ, διότι
βοηθεῖται ἀπ' ἄλλον· τούναντίον μάλιστα νὰ αἰσχύωνται
πρέπει ὅσοι, δυνάμενοι νὰ βοηθηθῶσι ἀπ' ἄλλους προκρί-
νον νὰ πλανῶνται εἰς τὴν ἀγνοίαν δι' ἀλαζονικὴν τῶν
διάθεσιν.

ε'. Ὀφελιμώτατον εἶναι νὰ γράφῃ τις περιλήψιν τῶν

ἀξιολογώτερον τῆς βίβλου· διότι μὲ τοῦτο τὸ μέσον καθαρίζονται καὶ λαμπρύνονται τοῦ ἀναγνώστου αἱ ἰδέαι· ὅτι δὲν ἐκατάλαβεν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ψιλὴν ἀνάγνωσιν, ἐμπορεῖ καὶ τοῦτο νὰ καταλάβῃ πλείοτερον, ἐνῶ ἀγωνίζεται νὰ τὸ γράψῃ.

ς°. Νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς συγγραφεῖς ἀπαθῶς, χωρὶς φιλίαν ἢ ἔχθραν κατ' αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ τοὺς κρίνῃ, μηδὲ νὰ τοὺς κατακρίνῃ, χωρὶς νὰ εὖρῃ τοὺς ἀπαιτουμένους λόγους μὲ μεγάλην προσοχήν.

ζ°. Μεταβολὴ τῶν ἀναγνώσεων εἶναι ἀναγκαία. Μετὰ σπουδαίας καὶ σοβαρᾶς ἀνγνώσεως, πρέπει νὰ ἀνοίγῃ τις καὶ βιβλία χαρίεντα, διὰ νὰ ἐλαφρύνεται ἀπὸ τὸ θῆρος, καὶ νὰ ἐνδυναμώνεται εἰς νέων κόπων μελέτης σπουδαίας βάστασιν.

(Κοῦμας.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑὐΤΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον, ὁ ἄνθρωπος τότε μόνον δὲν εἶναι ἐλεύθερος, ὅταν καταδικασθῇ εἰς τὰ δεσμὰ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τῶν νόμων· παρὰ τὴν δουλείαν τῆς φυλακῆς ἄλλην δὲν γνωρίζει τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ὁ ἄνθρωπος καθ' ὅλας τὰς πράξεις του εἶναι ἐλεύθερος καὶ αὐτεξούσιος, διότι ἀνευ τοῦ αὐτεξουσιοῦ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀμφορία, οὔτε ἀδικημα.

Κατὰ τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐπιλήψιμος δι' ὅσα κατὰ πράξει, ὅταν ἦναι ἐξουσιασμένος νὰ τὰ πράξῃ ἀνουσίως.

Κατὰ τὴν αὐτονομικὴν ἐλευθερίαν, πᾶν ἔθνος ἀδύνατον καὶ κατηναγκασμένον ἀπὸ ἀνωτέραν δύναμιν νὰ πολεμήσῃ ἀπολύσει ἀπὸ τὸ κριτήριον τῆς καθολικῆς ἠθικῆς ὡς καὶ δι' αὐτὰς τὰς ἀδικίας ἐχθροπραξίας, τὰς ὁποίας εἰάζεται νὰ πράξῃ εἰς τὸν πόλεμον.

Τὰ ἔθνη ὅσα χάσουν τὴν ἐαυτῶν ἀνεξαρτησίαν, καὶ τὰ άτομα ὅσα χάσουν τὴν ἐαυτῶν ἐλευθερίαν, χάνουν ἐντυφίαν καὶ κάθε ἠθικότητα.

Πᾶσα βία ἀντίκειται εἰς τὴν ἠθικὴν ὅθεν ὁ μετερχόμενος τὴν βίαν, ὅποιονδήποτε τάξωσ ἀνθρώπων καὶ ἂν ἦναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀπ' ὁποιαδήποτε αἰτίαν ἂν παρקיνηθῇ, γίνεται ἔνοχος ὡς ἀντιβάνων εἰς τὴν ἠθικὴν, διότι μόνον ἢ βία ἀποκαθίστησι τὰ ἔθνη ὑποτελῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνδράποδα.

Ἐρρέθη πρὶν τοῦ 'Ρουσσώ, πρὶν τοῦ Μοντεσκιῶ, καὶ πάλιν ἐρρέθη μετὰ τοὺς δύο τούτους μεγάλους ἠθικολόγους ὅτι, « ἂν κάθε πολίτης ἐδύνατο νὰ κάμῃ ὅ, τι ἀπαγορεύουν οἱ νόμοι, δὲν θὰ ὑπῆρχε ποτὲ ἐλευθερία. » Ἡ συνείδησις ἀποδοκιμάζει τὸ ἀδίκον, καὶ οἱ νόμοι οἵτινες εἶναι ἡ κοινὴ συνείδησις, οφείλουν νὰ κολάζουν τ' ἀδικήματα· ἀλλὰ κατενόου ἀνθρώπου συνείδησις δὲν ὑπαγορεύει τὴν πρᾶξιν τῶν ὅσα καταδικάζει τὸ λογικόν του· ἄρα καὶ ἡ ἐξουσία δὲν πρέπει νὰ βιάζῃ κανένα πολίτην ὥστε νὰ πράξῃ ὅσα δὲν διορίζουν οἱ νόμοι. Εἰς ἕτερον κεφάλαιον θὰ ἐξετάσω πᾶν ὅ, τι ἀπαγορεύουν ἢ ἐπιτρέπουν οἱ νόμοι.

Ἡ ἰσχυροτέρα ἀπ' ὅλας τὰς κοινωνικὰς ἐγγυήσεις εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἐκ τῶν μεγάλων ἀγαθῶν τῆς ὁποίας εἶναι· καὶ τὸ ὅτι εἰς ὅλους τοὺς τόπους, ὅσοι εἶναι ἐλεύθεροι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γενῇ οὐδέμια ἀδικία, ἢ καὶ ἂν γενῇ τὴνλάχιστον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνῃ κεκρυμμένη, διότι εἰς κάθε πολιτείαν ἐλευθερίαν, ὅπου δὲν ὑπάρχουν κριταὶ πληρωμένοι ἐπὶ ταύτου διὰ νὰ ἀποπνίξουν τὰς κρυφὰς τῶν ἀδικουμένων, καὶ νὰ ὑπερασπισθῶν τὸ ψεῦδος καταπολεμούντες τὴν ἀλήθειαν, μυρία φωναὶ ὑψοῦνται ἀθρόον, καὶ ἐγκαλοῦν εἰς τοὺς νόμους τὸν ἀδικούντα.

Εἰς τὴν ἐλευθερίαν πολιτείαν, λέγει ἡ κυρία Δεστάελ, ἕκαστος ἀνγκάζεται νὰ φρονῇ καὶ νὰ πρότῃ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, χωρὶν καθ' ἡμέραν ἐπὶ τὸ κρεῖττον κατὰ τὸν σκοπὸν τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, καὶ τελειοποιῶν τὰς φυσικὰς καὶ νοεράς του δυνάμεις· καὶ ἡ μὲν κυβέρνησις ἐνθαρρύνει τὰς δημοσίας ἀρετὰς ἐν αὐτῇ, τὰ δὲ παραδείγματα τῶν καλῶν πολιτῶν ἐνθαρρύνουσι τὰς μερικὰς.

Ὅταν οἱ νόμοι δὲν καταθλίβουν τὰς φυσικὰς δυνάμεις τῶν πολιτῶν, καὶ ὅταν ἕκαστος αὐτῶν ἠερίξῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐν εἰρήνῃ τοὺς καρπούς τῆς βιομηχανίας του, τότε ἀντι τῆς ἀργίας καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀπογνώσεως, κυριεύει ἡ φιλοπονία ἢ μῆτηρ δηλαδὴ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας· τότε καὶ τὸ πλέον ἀφορον ἔδαφος εὐφορεῖ ὑπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἐλευθερίας· τότε καὶ οἱ πλέον ἀτίθιστοι πολιτῶν καθυποβάλλονται, ζῶντες ἐλεύθεροι εἰς τὸν ζυγὸν τῶν νόμων ὅτε καὶ τὰ μερικὰ τῶν ἰδιωτῶν ἦθη, τὰ πλέον διεφθαρμένα καθρίζονται διὰ τῶν χρηστῶν ἠθῶν τῶν δημοσίων ἀνθρώπων.

(Ζιουῆς)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΓΚΑΙΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ.

Δὲν εἶναι τίποτε σχεδὸν πλέον ἀξιουρήντων παρὰ τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν κακὴν τῶν παίδων ἀνατροφὴν. Πῶς ἤμποροῦσε δὲ τὸ πρᾶγμα νὰ ἔγῃ ἀλλέως, ὅτε οἱ περισσώτεροι τῶν γονέων φέρονται νὰ ἀγνοῶσιν ἢ νὰ μὴ στοχάζονται πόσον ἐνωρὶς μορφώνονται τῶν τέκνων αἱ διαθέσεις, καὶ ἀκολουθῶς πόσον ἐγρήγορα πρέπει νὰ διδάσκωνται τῆς εὐταξίης καὶ ὑπακοῆς τὰ μαθήματα; « Ἐπιθυμῶ, » εἶπε κυρία τις πρὸς συγγράφειν περὶ παίδων ἀγωγῆς, « νὰ σὲ συμβουλευθῶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ κορασίου μου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκριβῶς τριετής. » « Κυρία, » ἀπεκρίθη ὁ συγγραφεὺς, « ἔπρεπε νὰ μὲ συμβουλευθῆς πρὸ δύο ἐτῶν τοῦλάχιστον. »

Ἀνάγκη ἔμπροσθεν πάντων νὰ ἐμφυτεύωμεν εἰς τὸν βρεφικὸν νοῦν τὸ χρέος ἀδιστακτοῦ ὑπακοῆς. Ὁ καιρὸς δὲ τοῦ νὰ γένη τοῦτο, εἶναι ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τὸ τέκνον νὰ ἐνοῆ διακεκριμένως τὴν φύσιν προσταγῆς τινός, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖ. Εὐθὺς ἀφοῦ τὸ τέκνον καταλάβῃ σαφῶς ὅτι αἱ λέξεις, Ὄχι! Μὴ! σημαίνουν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάμῃ τι τὸ ὁποῖον θέλει νὰ κάμῃ, ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὸ βιάζωμεν νὰ ὑπακούῃ ἐκάστην προσταγὴν παραβλέποντες ὅσον κόπον καὶ ὅτιν δυσκολίαν ἐμπορεῖ τοιαύτη βία νὰ μᾶς προξενήσῃ. Ὅταν ἀκολουθῆται ἡ μέθοδος αὕτη, συμβαίνουν μὲν κατ' ἀρχὰς μάχαι τινές μεταξὺ γονέως καὶ τέκνου· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιροῦ διαστήματα τῆς ὑπακοῆς ἡ ἔξις στηρίζεται εἰς τοῦ τέκνου τὸν νοῦν διὰ παντός τοῦ ἐπιλοιποῦ βίου. Βλέποντες ὅτι δὲν κερδαίνει τίποτε δι' ἀντιτάσεως, ὑποτάσσεται ἐξ ἀνάγκης.

Οἱ περισσώτεροι ὅμως, κατὰ δυστυχίαν κρίνουν εὐλογον νὰ ἀκολουθῶσι μέθοδον ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν ταύτης· θέλουν πρῶτον νὰ μεγαλύνῃ το τέκνον, ἔπειτα νὰ τὸ βάλωσιν ὑπὸ διοίκησιν· νὰ μορφώσῃ, δηλαδὴ τὰς κακὰς ἔξεις, ἔπειτα νὰ τὸ διδάξωσι ποίας ἔξεις νὰ μορφώσῃ! νὰ γένη πεισματώδες καὶ παρήκοον, καὶ ὕστερον νὰ τοῦ παραδώσωσι τῆς ὑποκλίσεως καὶ εὐπειθείας τὰ μαθήματα.

Αὐτῆτα τῆ ἀληθεία σφόδρα ὁ εὐαίσθητος τὴν ψυχὴν, βλέπων πολλοὺς φιλοσόφους μὲν, ἀλλ' ἠπατημένους γονεῖς, νὰ νημιζῶσιν ὅτι μέγιστα κάμνουν καὶ χάριν εἰς τὰ τέκνα των, συγχωρῶντες αὐτὰ νὰ πράττωσιν ὡς θέ-

λουν. Ἦθελαν φρίζειν καὶ αὐτοὶ, ἂν ἐγνώριζαν πόσον κακὸν προξενοῦν οὕτω εἰς τὰ φίλτατα. Ἀφίνοντές τα ἀχαλινώγητα εἰς τὴν τρυφερωτάτην ἡλικίαν, προσπαθοῦν ἀκολουθῶς εἰς μάτην νὰ τὰ ἰατρεύσωσιν ἀπὸ τοῦ πεισματος καὶ τῆς ἀπειθείας τὴν ἀσθενεῖαν· βαρυνόμενοι, τέλος, τοὺς ἀκάρπους αὐτῶν ἀγῶνας, παραιτοῦν, — ἀποδίδοντες εἰς τὴν κακὴν φύσιν τοῦ τέκνου τῆς ἰδίας τῶν ἀμελείας τὰ ἀποτελέσματα· ἐκεῖνα, ἀπαίδητα τῆς τέχνης τοῦ κυβερᾶν ἑαυτοὺς, ὑποδουλώνονται εἰς τὰ πάθη, καὶ, προβαίνοντα ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον, δὲν ὀργοῦν νὰ κατασταθῶσι τὸ ἐξουθένημα τοῦ κόσμου, καὶ ἡ κατασχύνη τῆς ἰδίας τῶν οικογενείας!

(Κοραῆς.)

ἈΝΑΤΡΟΦΗ.

Ἡ καλὴ ἀνατροφή γίνεται καὶ βοηθεῖται πλέον ἀπὸ τὰ καλὰ παραδείγματα, παρὰ ἀπὸ τὰς νοουηθείσεις καὶ διδασχάς. Τί ὠφελοῦν τὸν νέον αἱ διδασχαι, ὅταν, ὅπου στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἄλλο δὲν βλέπῃ παρὰ ἀνομίαν ἀνθρώπων, ἀπανθρώπων καὶ ἀνδραποδώδεϊς, κολλακεύοντας καὶ κολακευομένους, τὸν πλοῦτον τιμώμενον, καὶ τὴν ἀρετὴν καταφρονουμένην, τὴν ἀδικίαν τρυφῶσαν, καὶ τὴν δικαιοσύνην λιμοκτονουμένην; Πιθανώτατον ὅτι τοιαῦτα παραδείγματα θέλουν τὸν διδάξειν ἐκείνην τοῦ βίου τὴν διαγωγὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκει τὰ μέσα νὰ βύσῃ τὰ κτηνώδες τοῦ σώμα, καὶ νὰ θεραπεύῃ τῆς κτηνώδεστερας αὐτοῦ ψυχῆς τὰ πάθη.

(Κοραῆς.)

ΠΕΡΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ.

Δὲν πρέπει τις νὰ ἀσωτῆ τὸν πολύτιμον καιρὸν τοῦ εἰς τὰς διασκεδάσεις· ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐκλέγῃ τοιαύτας, ὁποῖαι νὰ ᾖναι ἐπωφελεῖς, ὀλιγοχρόνιοι, παρηγορητικαὶ καὶ ἐπιτήδευοι εἰς τὸ νὰ τὸν κάμωσιν ἐπιμελῆ καὶ ζωηρόν. Εἰς κάμμιαν δὲ ἐπαχὴν τῆς ἡλικίας τοῦ δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένῃ ἐπ' αὐτῶν, οὐδὲ νὰ τὰς κάμνῃ ἀντικείμενα τῆς ἐπασχολήσεώς του· διότι, ὅστις περῶν τὸν καιρὸν τοῦ εἰς

τὰ παιγνήδια, ἀποκλῶν ταῦτα ἀνακούφησιν, ὁμοί-
αζει μὲν ἐκείνου τοῦ ὁποῦ ἡ τροφή δὲν συνίσταται εἰς
ἄλλο, εἰμὴ εἰς ἀρτύματα, τὰ ὅποια εἶναι ἐπιβλαβῆ, διαπα-
νηρὰ καὶ ἀνωφελῆ. Ὄθεν, ἄς ἀποφεύγη συστηματικῶς
ἐκεῖνα τὰ παιγνήδια τὰ ὅποια ἀπαιτῶσι πολλὸν καιρὸν, ἢ
μακρὰν διαμονὴν, καὶ τὰ ὅποια τέλος πάντων τείνου εἰς
τὸ νὰ ἀποσπάσωσι τὸν ζῆλόν του ἀπὸ ἄλλα πλέον κατε-
πείγοντα καὶ ἐπωφελεῖ ἔργα. Καθότι, εἰς ὅποιονδῆποτε
ἀντικείμενον καὶ ἂν ἤθελε κλίνειν, δὲν πρέπει νὰ κυριευθῇ
τόσον, ὥστε νὰ θυσιάσῃ ἀνωφελῶς τὸν καιρὸν του. Ἡ
φυσικὴ ἀνάγκη μᾶς καταβιβάζει μὲν κάποτε ἀπὸ τὴν ὑψη-
λὴν ἀξίαν μας· ἀλλ' οὐδέποτε μᾶς ἐπιτρέπει ἡ λογικὴ
νὰ ἐξευτελιζώμεθα εἰς τὰς ἡδονὰς, γινόμενοι ὀκνηροὶ εἰς
τὴν ζωὴν μας καὶ ἀνεπιτήδευοι εἰς τὰ ἔργα μας. (Saturday Magazine).

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ.

Ἀρκοῦμαι πολὺ, ἐὰν αἱ θυγατέρες μου ἀνατρέφονται
καλὰ, καὶ διδάσκονται εἰς τὸ νὰ βασιζῶσιν εἰς ἑαυτοὺς
τὴν εἰς τὸν κόσμον εὐτυχίαν των· διότι ὅπταν μορφώσωσι
καλῶς τὴν καρδίαν αὐτῶν, τότε φωτίζουσι ἱκανῶς τὸ
πνεῦμά των εἰς τὸ νὰ διακρίνωσι τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τὴν
κακίαν. Ἐὰν δὲ αὐταὶ ἔχουσι σταθερὰν ἀπόφασιν εἰς τὸ
νὰ ἀκολουθοῦν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ καρδία αὐτῶν ὑπαγο-
ρεῖται, δύναται μὲν νὰ ὑποπέσωσιν εἰς κακοτυχίαν αἱ
ὅποια ἀπροσδοκῆτως ἐμποροῦν νὰ συμβῶσιν ἐπ' αὐτῶν·
οὐχὶ δὲ καὶ νὰ δυστυχήσωσι· διότι ἔχουσι τὴν συμβουλήν
τοῦ φωτισμένου νοῦς των εἰς τὸ νὰ καταφεύγωσι. Φοβοῦ-
μαι πολὺ μήπως ὁ ἐξωτερικὸς καλλωπισμὸς, γινόμενος
εἰς αὐτὰς μία κυρία μελέτη, ἀμαυρώσῃ τὴν ψυχικὴν καλ-
λιέργειαν. Ἐλεῖνο δὲ τὸ ὅποιον αὐταὶ ὀνομάζουσι *sur-môn*,
(*la mode*) διδάσκει πολὺ συνεχῶς τὰς δυστυχεῖς κυ-
ρίας τὸ νὰ ἀκολουθοῦν ἀφόβως καὶ ἐλευθέρως τὴν κλίσιν
τῆς φυσικῆς διαθέσεώς των ἐναντίον τῆς ἰλαρότητος καὶ
τῆς ἀρετῆς. [Sat. Mag.]

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ.

Ἄν οἱ κακοῦργοι ἐγνώριζον τὸ συμφέρον των ἠθελον
παύσει τὰ κακοῦργήματα αὐτῶν, γινόμενοι ἐνάρετοι· ὅχι

ἀπὸ εὐλάβειαν εἰς τοὺς νόμους, οὐδ' ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ
συνειδότος, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὅποιον εὐρίσκουσι εἰς τὴν ἀρετὴν
συμφέρον.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ὁ ἄνθρωπος, καὶ θέλων, καὶ μὴ, εἶναι ὄν συλλογιστε-
κόν· Ὅτι λοιπὸν δύναται νὰ κάμῃ, εἶναι, τὸ νὰ διευθύνῃ
τοὺς συλλογισμοὺς του κατὰ τὸν συμφερότερον τρόπον.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Τὸ 1750, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, γυνὴ
ἐμπόρου τινός, εἰς τοὺς Παρισίους, ἐπιστρέφουσα εἰς τὸν
οἶκον, ἔχασεν ἔγγραφα τινά· ἐπειδὴ ὁμοῦ ἦσαν ἀναγκαιό-
τατα, ἔδραμεν εὐθὺς ὀπίσω εἰς ὄλους τοὺς τόπους, διὰ
πάν ὁποῖον ἐπέρασε, ζητοῦσα αὐτά· πλὴν δὲν τὰ εὕρηκε,
καὶ ὑπερελυπεῖτο. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὄνειρεύθη, ὅτι,
οὕτως εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Ὀνωρίου, ἴδεν ἄνθρωπον
τινὰ μὲ φέρεμα κόκκινον, λαμβάνοντα ἐκ τῆς γῆς τὰ γράμ-
ματά της. Τὸ πρῶτ' ἐδιηγήθη τὸ ὄνειρον τοῦτο εἰς ὄλους
τοὺς γνωστούς καὶ φίλους της· ἀλλὰ περισσότερον δὲν
ἐσυλλογίσθη περὶ αὐτοῦ. Τὴν ἀκόλουθον ὁμοῦ ἡμέραν,
ἐξελθοῦσα διὰ μερικὰς ὑποθέσεις, ὑπερῆξε πλάγῃ ὅταν ἐθεώ-
ρησεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Ὀνωρίου ἄνθρωπόν τινα
μὲ κόκκινον φέρεμα ὁμοιάζοντα πολλὰ μὲ ἐκεῖνον τὸν
ὅποιον ἴδεν εἰς τὸ ὄνειρον. Ἡ τοιαύτη ὁμοιότης ἐξένισεν
αὐτὴν τόσον, ὥστε τὸν ἐχαιρέτησε, καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἂν
τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἤρε μερικὰ χαρτία.
Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε τῶντι εὐρεῖν τὰ χαμένα ἔγγραφα,
καὶ τὰ ἀπέδωκεν εἰς τὴν γυναῖκα!

Τὸ ὄνειρον τοῦτο φαίνεται μὲν τεράστιον, καὶ πολλοὶ
ἐνδέχεται νὰ τὸ νομίσωσιν ἀποκάλυψιν θείαν, ἢ νὰ πιστεύ-
σωσιν ὅτι ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τινος ἀγγέλου. Δύναται μὲν
τοῦτο, νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τρόπον φυσικώτατον, ἂν θεω-
ρήσωμεν ἀκριβῶς τὴν συνάφειαν τὴν μεταξὺ τῆς γενέσεως
τοῦ ὀνειράτος καὶ τῆς πληρώσεώς του. Ἀναμφιβόλως ἡ
γυνὴ, ὅτε ἀνεπαισθήτως ἔχασε τὰ γράμματα, ἴδεν ὅτι
ἄνθρωπός τις μὲ φέρεμα κόκκινον ἐκυψεν εἰς τὴν γῆν καὶ

ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς κάτι. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐνησχολεῖτο εἰς στοχασμούς σπουδαιότερους, δὲν ἔκαμεν εἰς αὐτὴν ἢ θία πλὴν ἀμυδρὴν τινὰ καὶ συγκεχυμένην αἴσθησιν. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἐνόησε τὸν χαμὸν τῶν ἐγγράφων, ἢ ἀγανάκτησις, ἢ λύπη, ἢ ἀνησυχία τῆς, καὶ ἢ ματαλα ζήτησις αὐτῶν, ἠμαύρωσαν ἐτι μᾶλλον τὴν ἀσθενῆ ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε πρότερον περὶ τοῦ κοκκινοφόρου καὶ τῆς κύψεως αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν. Εἰς τὸ ὄνειρον ὁμοίως, ἐπειδὴ τὸ πνεῦμά τῆς ἠσύχαζεν, ἐλεύθερον ἀπὸ ἐξωτερικῶν αἰσθημάτων, καὶ ἀπὸ ἄλλας ζωηρότερας ἐννοίας, ἔγινεν ἡ ἀμυδρὰ αἴσθησις ἐνχρητέτερα ὄθεν, κατὰ φυσικὸν λόγον ὠνειρεύθη τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἡ ἔννοια τῆς πρὸς τὴν γῆν κύψεως αὐτοῦ ἐζωογονήθη, καὶ μετὰ τὴν συνήπτετα ἢ εὐρεσις τῶν γραμμῶν, κατὰ τὸν νόμον τῆς φανταστικῆς δυνάμεως. Ὅτι δὲ ὁ κοκκινοφόρος συγκαπήντησε τὴν γυναῖκα μετὰ τὸ ὄνειρόν τῆς εἰς τὴν πλατείαν τοῦ ἁγίου Ὁνωρίου, — τοῦτο εὐκόλως ἠδύνατο νὰ συμβῆ κατὰ τύχην. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι δὲν περιέχεται θαυμάτι εἰς τὸ θαυμάσιον τοῦτο ὄνειρον.

ΦΥΣΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Μερικοὶ λέγουσιν, ὅτι οἱ Κινέζοι εἶναι ἀποικία Αἰγυπτίων, οἱ ὁποῖοι ὑπῆγαν εἰς τὴν Κίνα εἰς τοὺς 2889 χρόνους, ἄλλοι ὅμως ἀναίρεσιαν ταύτην τὴν γνώμην. Δὲν ἠμποροῦμεν δὲ νὰ ἀρνιωθῶμεν, ὅτι οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ὁμοιοῦσιν εἰς πολλά. Ἡ γραφὴ τῶν Κινέζων εἶναι ἡ αὐτὴ σχεδὸν μετὰ τῶν Αἰγυπτίων τὰ ἱερογλυφικά· τὰ ἦθη καὶ αἱ συνήθειαι ὁμοιοῦσιν ἀκόμη περισσότερον.

Οἱ Κινέζοι εἶναι ξεχωριστὸν θέμα εἰς τὸν κόσμον, εἴτε διὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας των, εἴτε διὰ τὸ ἀμετάβλητον τῶν ἰδίων γνωμῶν. ἔχουσι περὶ τῆς διοικήσεως, καθὼς καὶ οἱ Αἰγύπτιοι σοφὴν πασαγγελίαν· ἀλλ' ἡ διδασκαλία τοῦ Φέ, τὴν ὁποίαν διδάσκουσι οἱ Βούζοι, (εἶδος μοναχῶν), ἐρθεῖς μετὰ τὴν δεσιπιδαιμονίαν, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κομφουκίου. Ὅλα κρέμονται ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ αὐτοὶ οἱ νόμοι τῶν ὁμοίων εἶναι ὁ ἐξηγητής.

Οἱ Κινέζοι δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰς παλαιὰς ἱστορίας τῶν Ἑλλήνων.

ΑΣΤΕΙΑ.

1. Ἀπὸ δύο ἀδελφῶν διδύμους ἀπέθανεν ὁ εἰς Σχολαστικός, ἀπαντήσας τὸν ζῶντα, ἠρώτα, σὺ ἀπέθανες, ἢ ὁ ἀδελφός σου.

2. Σχολαστικός, εὐρισκόμενος εἰς κίνδυνον ναυαγίου, ἐζήτησε πινακίδας νὰ γράψῃ τὴν διαθήκην του. Βλέπων δὲ τοὺς δούλους του λυπουμένους διὰ τὸν κίνδυνον, Μὴ λυπεῖσθε τοὺς εἶπεν, ἐπειδὴ εἰς τὴν διαθήκην μου σὰς ἀφίνω ἐλευθέρους.

3. Σχολαστικός, ἔλελλε νὰ περάσῃ ποταμὸν, καὶ ἐμβήκεν εἰς τὸ πλοῖον καθήμενος εἰς ἄλογον. Καὶ ἐπειδὴ τις τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ἀπεκρίθη, εἶμαι θιαστικός.

4. Σχολαστικός, μὴ ἔχων πλέον νὰ ἐξοδεύῃ, ἐπώλησε τὰ βιβλία του καὶ πρὸς τὸν πατέρα του γράφων ἔλεγε, σύγγαιρέ με πάτερ, ἐπειδὴ τώρα τὰ βιβλία μὲ τρέφουσι.

5. Ἐπαγγελομένους τις τὸν φιλόσοφον, καὶ ἀκούσας χωρὶς νὰ παραχθῆ, συμβῆσάν εἰς αὐτὸν ἀπροσδόκητον δυστυχίαν, ἔστρεψε πρὸς ἕνα τῶν φίλων, ὅστις τὸν ἐπαρηγόρει, καὶ τὸν εἶπε, σὺ δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι εἶμαι φιλόσοφος; Μετὰ χαρᾶς ἤθελε τὸ πιστεύσειν, ἀν δὲν τὸ ἤκουσ ἀπὸ τοῦ στόμα σου, τὸν ἀπεκρίθη ὁ φίλος.

6. Ἡμελα (ἔλεγέ τις ἀνόητος) νὰ ἔχω ἀντὶ μιᾶς δέκα γλώσσας. — Καὶ ἡ μία περιττὴ σου εἶναι, ἐνόησεν δὲν ἔχει μυελὸν ἢ κεφαλὴ σου, τὸν εἶπε τις ἀπὸ τῶν ἀκούσαντας.

7. Ἐρωτήθη Ἑβραῖος, ἐάν, εὐρῶν χίλια φλωρία τῆν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, τὰ ἐτήκωναι, σὺ Μῆτε Σίβρατον εἶναι σήμερον (ἀπεκρίθη,) μήτε φλωρία βλέπω εἰς τὴν ἡμέραν.

8. Πλούσιος ἀδικῶς ἐκτιζέ νοσοκομείον, καὶ ἤρξατο συχνὰ μετὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ βλέπῃ τὴν νοσοκομείον, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ πολλὰκις τὸν ἐσυμβουλεύετο τὸν ἠρώτησε μίαν τῶν ἡμερῶν, ἀν ἦναι ἀρκετὰ μεγάλη ἡ περιουχὴ τοῦ νοσοκομείου. σὺ Μὲ φαίνεται πολλὰ μικρὰ τὸν ἀπεκρίθη ὁ φίλος. σὺ Πῶς (τὸν εἶπε μετὰ ὀργῆς ὁ πλούσιος) ἐπειδὴ ἔχει τόπον ἀρκετὸν νὰ χωρήσῃ δικαστοὺς πτωχοὺς; Καὶ ὁ φίλος ἀπεκρίθη, σὺ Ἄν ὄσοις ἐπτάχματα

» νες καταφύγωσιν εἰς τοῦτο, εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς χω-
» ρῆσθαι ὅλους. »

ΑΙΝΤΑ

Λόγος τοῦ Πρωθυπουργοῦ Κ. Κωλέττη κατὰ τὴν
ἐν τῇ Γερουσίᾳ συζήτησιν τοῦ υγειονομικοῦ νόμου.

« Ο Κ. Κωλέττης. « Ἐὰν παραδεχθῆτε τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς νὰ προσδιορισθῆ εἰς τὸν νόμον σταθερῶς ἡ διάρκεια τῆς μετὰ τῆς Τουρκίας καθάρσεως, εἶναι δυνατόν νὰ συμβῶσιν δυστοχήματα ἀπρόβλεπτα, τὰ ὁποῖα ἡ Κυβέρνησις νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ προῦνη καὶ νὰ ἐμποδίσῃ. Ἐὰν συμβῆ τι ὅλοι κατὰ τῆς Κυβερνήσεως θὰ στρέψωσιν τὰ πρᾶξινά των καὶ θὰ λέγουν, ὅτι ἡ κυβέρνησις αἰ ἐφρόντιζεν, ἠδύνατο νὰ τὸ προλάβῃ. Δὲν πρόκειται νὰ νομοθετήσωμεν υγειονομικὴν διάταξιν, ἀλλὰ νόμον τὸν ὁποῖον ἡ κυβέρνησις εἰς καιρὸν ἀνάγκης δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ χαλάσῃ. »

« Εἶναι ἀληθές ὅτι πρέπει νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὴν πρόσ-
δον τοῦ ἐμπορίου μας, ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει νὰ εὐ-
χωρήσῃ νὰ λείψῃ τὸ μίσμα ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν· νὰ φρον-
τίσωμεν διὰ τὴν πρόσδον τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν
υγείαν μας ὅπου εἶναι ἡ υγεία, ἐκεῖ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ
εὐτυχία! Συμφωνῶ νὰ θυσιάζωμεν τὴν ζωὴν μας, συμ-
φωνῶ νὰ χύνωμεν τὸ αἷμά μας, νὰ τὸ χύνωμεν ὅμως διὰ
τὴν πατρίδα, καὶ ὄχι διὰ τὸ ἐμπόριον! ἀλλὰ νὰ θέτωμεν
τὴν ζωὴν μας εἰς κίνδυνον διὰ 5 ἢ 6 ἑκατομμύρια δραχ-
τὰ ὁποῖα ἠμποροῦμεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῆς
Ἀνατολῆς εἰς τοῦτο δὲν εἶναι σύμφωνος! ἡ υγεία τοῦ ἀν-
θρώπου εἶναι ἀνεκτίμητος! »

« Πόσος πρέπει νὰ ᾖ ἡ σκοπὸς καὶ ἡ προσπάθεια τῆς
Ἑλλάδος; — Ἡ Ἑλλὰς ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς
τῆς κεῖται μετὰξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὡς τὸ εἶπα καὶ
ἄλλοτε! Εἰς πρᾶξιν εἶναι συμφέρον νὰ ἀνοίξῃ ἡ Ἑλλὰς
τοὺς λιμένας της εἰς τὴν Δύσιν ἢ εἰς τὴν Ἀνατολήν; —
Ὅσα πλοῖα ἀναχωροῦν ἀπὸ τοὺς λιμένας τῆς Εὐρώπης διὰ
τὴν Ἀνατολήν πρέπει νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀπερνοῦν ἀπὸ
τὰς νήσους μας· ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ
φροντίσωμεν νὰ κάμωμεν μίαν ἀποθήκην ἐδῶ ὅλοι οἱ Εὐ-
ρωπαῖοι θὰ φέρουν τὰς πραγματείας των εἰς τὴν ἀποθή-
κην μας διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὰς πατρίδας

των, χωρὶς νὰ κάμωσιν κἀθῆρσι. Διὰ τοῦ μέσου τούτου
δὲν θὰ ὠφεληθῆ περισσότερο τὸ ἐμπόριον; τοῦτο εὐκόλως
κατορθοῦται ὅταν δώσωμεν βεβαίως ἀγγυήσεις εἰς τὰς
Εὐρωπαϊκὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς διατηρούσας υγειονομικῶν, ὅτι
προφυλαττόμεθα ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, καὶ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει
ὅμοια μὲ τῆς Εὐρώπης υγειονομικὰ καταστήματα· τότε
φυσικὰ ἠμποροῦμεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἔχωμεν ἐλευθέ-
ραν κοινωνίαν μὲ τοὺς λιμένας τῆς Εὐρώπης.

« Ἀφοῦ σὰς ἐξέθεσα ὅλα ταῦτα, εἰπέτε με τί συμφέρει
καλλίτερα; νὰ ἀνοίξωμεν τοὺς λιμένας μας εἰς τὴν Δύσιν
ἢ εἰς τὴν Ἀνατολήν; ὅλον τὸ ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος εἶναι
μὲ τὴν Εὐρώπην, καὶ ὄχι μὲ τὴν Τουρκίαν. Μήπως ἡ
Τουρκία ἔχει βιομηχανικὰ καταστήματα ὥστε ἡ Ἑλλὰς νὰ
ζηλεύσῃ τὰ προϊόντα των διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Τουρκίαν
νὰ τ' ἀγοράσῃ; Μήπως ὅσα προϊόντα παράγει ἡ Τουρκία
δὲν παράγει καὶ ἡ Ἑλλὰς; Τίς ἡ ἀνάγκη λοιπὸν τῆς
ἐλευθέρου συγκοινωνίας μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος;
Ἡ Τουρκία γεμερὴ ἐβγάζε ἄλλοτε καλὰ (ὑποκοριζόμενος)
ἀλλὰ καὶ ταῦτα τὰ κκμνον τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην κα-
λλίτερα. »

« Ὅταν μᾶς ἀνοίξῃ ἡ Δύσις τὰς θύρας της τότε τὸ κα-
ταλαμβάνω! τότε θὰ λάβῃ βεβαίως κίνησιν καὶ τὸ ἐμπό-
ριον καὶ ἡ ναυτιλία! Νὰ ἀνοίξωμεν ὅμως ἡμεῖς τοὺς λι-
μένας μας εἰς τὴν Τουρκίαν δὲν βλέπω κανέν ὠφελος, ἀλλὰ
μάλιστα βλάβην, διότι χάνομεν τὸ ἐμπόριον τῆς Εὐρώ-
πης. Ἄλλ' ἔστω ὅτι εἶμαι ἀπατημένος, καὶ ὅτι ἡ γνωμο-
δότησις τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ὀρθότερα νομίζω ὅτι τοιαύτη
δικταξίς δὲν πρέπει νὰ γενῆ διὰ νόμου, διότι θὰ ᾖναι ἀμε-
τάβλητος καὶ ἠμποροῦν νὰ προκύψωσιν δυστοχήματα. »

ΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΜΑΣ.

Περὶ τοῦ λόγου τούτου τοῦ Πρωθυπουργοῦ Γ. Κωλέττη
ὠμίλησαν αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀναμορφώσεως καὶ τῆς Ἑλ-
πίδος κατὰ πλάτος, καὶ ἴσως ἤθελεν εἶπει τις, ὅτι εἶναι
περιττὸν εἰς ἡμᾶς νὰ προσθέσωμεν τι πλεόν. Ἀλλ' εἶναι
δυνατὸν, ζῶντες εἰς ἐμπορικὴν πόλιν καὶ καταχινόμενοι
σπουδαίως εἰς τὸ ἐντιμὸν τοῦτο στάδιον, νὰ καταπραῦνω-
μεν τὴν ὀρμὴν τῶν αἰσθημάτων μας, χωρὶς νὰ υποπέσωμεν
εἰς δυνατόν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν καὶ τῆς Πικρῆ

τρίδος ; Βιαζόμενοι λοιπόν καὶ ἐκ τῆς δημοσιογραφικῆς θέσεως καὶ ἐκ τῶν συμφερόντων τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν, κάμνομεν ὀλίγας παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν παρεκλογισμῶν τοῦ λόγου τούτου, οἵτινες προκαλοῦσι τὴν αὐστηρὰν ἡμῶν ἀνάπτυξιν.

α Εἶναι ἀληθές, ὅτι πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ ἐμπορίου μας, ἀλλὰ συγχρόνως πρέπει νὰ εὐχόμεθα νὰ λείψῃ τὸ μίσημα ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν· νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑγείαν μας· ὅπου εἶναι ἡ ὑγεία, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία. — Περὶ μὲν τῆς ὑγείας τοῦ τόπου, οὐδεὶς νομίζομεν Ἕλληνα ἀντιλέγει. Ἐμμεθα ἐντελῶς πεπεισμένοι, ὅτι οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὸ θνατηφόρον μίσημα τῆς Πανώλης, ἣτις ἔχει τὴν πηγὴν αὐτῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀλλ' ἐνῶ ὑπάρχει ἐντελής ὑγεία εἰς τὴν Ἀσίαν, διατί νὰ θέτωμεν περιττόν τιμα εἰς τὸ στάδιον καὶ τὴν πρόοδόν μας ἐπὶ τῇ ἰδανικῇ ὑποφίᾳ ἀσθενείας καὶ μίσηματος ; Ἐνῶ αὐτὴ ἡ Ἀσία, προφυλαττομένη διὰ τακτικῆς καθάρσεως, ἐγγυᾶται ἰκανῶς εἰς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν σχέσεις τῆς τὴν ὑγείαν, διατί νὰ δυσκολεύομεν τὰς ἡμετέρας μετ' αὐτῆς σχέσεις διὰ μακρᾶς καθάρσεως καὶ διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων ἐν τοῖς λοιμοκαταρτηρίοις ὑπερόγκων καὶ ἀνυποφόρων διὰ τὸν πτωχὸν λαόν μας ἐξόδων ; Ἐνῶ, τέλος πάντων, ἡ μὲν Αὐστρία δι' ἐμπορικῶς σκοποῦς ἐσμίκρυνε τὴν μετὰ τῆς Ἀσίας καθαρτίν τῆς, αἱ δὲ συνεχεῖς τῶν ἀτμοπλοίων σχέσεις, μᾶς διδοῦν πᾶσαν ἐγγύησιν προφυλάξεως, διατί ἄλλως νὰ προσβλέπομεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐλπίζεται ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ;

α Συμφωνῶ νὰ θλιβάζωμεν τὴν ζωὴν μας· συμφωνῶ νὰ χύνωμεν τὸ αἷμά μας νὰ τὸ χύνωμεν ὁμῶς διὰ τὴν Πατρίδα, καὶ ὄχι διὰ τὸ ἐμπόριον ! — Ὅτι μὲν ὁ Κ. Ι. Κωλέττης ἔχει πόνον εἰς τὴν Πατρίδα, καὶ εἶναι εἰλικρινῆς πατριώτης, δὲν ἀμφοβάλλομεν ποσῶς. Ὁμολογοῦμεν εἰλικρινῶς (χωρὶς κάμμιαν εἰρωνίαν) ὅτι θεωροῦμεν τοὺς τρεῖς τούτους ἀνδράς, Κωλέτην, Μεταξᾶ, καὶ Πλαυροκορδάτον εἰλικρινεῖς φίλους τῆς Πατρίδος. Καὶ βέβαια, ἀνδρες οἵτινες ὑπέφερον πᾶμπολλα δυστυχήματα : διήλθον στάδιον μακρῶν ἀγώνων καὶ ἐξέθεσαν κυριακῶς τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν, δὲν ἠμποροῦν κατ' οὐδένα λόγον νὰ ᾖναι ἀντιπατριῶται. Αὐτούμεθα μόνον, ὅτι βλέπομεν αὐτοὺς ἐπίμονας εἰς ἰδικὰ συστήματα, ἀντιζήλους πρὸς

ἀλλήλους καὶ μὴ συμμορφουμένους μὲ τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ὁ πῆχυς μὲ τὸν ὅποιον οἱ ἄνδρες οὗτοι μετρώσι τὰ πράγματα, εἶναι πῆχυς παλαιός, ὅτι δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν σημερινὸν ῥυθμὸν τῶν πραγμάτων, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν νέαν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ λόγος ἐνταῦθα εἶναι περὶ Κωλέττου, λέγομεν πρὸς αὐτόν, ὅτι ἡ Πατρις δὲν ἀπαιτεῖ πλέον κάμμιαν θυσίαν τῆς ζωῆς μας, οὐδὲ τὴν χύσιν τοῦ αἵματός μας, διότι τὴν ὑποστηρίζουσι τρεῖς κολοσσῆαι Δυνάμεις. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον ἐπαπειλεῖ σήμερον τὴν ζωὴν καὶ τὸ αἷμα πολλῶν ὁμογενῶν, εἶναι, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ! Ἀλλὰ ! δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς μέγα αἴσχος ! Ἐνεκα πείσματος, μικροφιλοτιμίας καὶ ἀλόγου σπουδασιᾶς, νὰ καταστρέψωμεν τὰς ἐλευθερίας καὶ τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ὑπαρξίν, διὰ τὰ ὅποια ἐσφάγησαν οἱ γονεῖς μας, ἡλιμαλωτίσθησαν οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ μητέρες μας, κατεδαφίσθησαν αἱ πόλεις, καὶ ἐμχρτίστησαν τοσοῦτοι ἥρωες τῆς Πατρίδος ! Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου καταθλιβεται βλέπουσα πολλοὺς ἐξ ἐνείνων, οἵτινες κομπάζουσιν εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς Ἐπαναστάσεως ἡμῶν ἀγῶνας, εἰς τὰς θυσίας καὶ εἰς τὰ μεγάλα ἀνδραγαθήματά των, νὰ κυλιῶνται σήμερον ἀναιδῶς καὶ ἀνισθητῶς εἰς τὴν χαμέρπειαν, εἰς τὴν ἰδιωτέλειαν, εἰς τὴν φαιδουργίαν καὶ εἰς τὸν φθόνον ! Ἐνῶ ἔχουσιν ἐμπρὸς τῶν μέγα-στάδιον (1) νὰ ἐτοιμάσωσι διὰ τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα, ἐνασχολούμενοι ἕκαστος εἰς ἓν τι πολιτικὸν καθήκον τῆς Πατρίδος.

α Ποῖος πρέπει νὰ ᾖναι ὁ σκοπὸς καὶ ἡ προσπάθεια τῆς Ἑλλάδος ; — Τὸ συμπέρασμα ἐλησημονηθῆ ! Ὁ σκοπὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀπαιτῶμεν ἡμεῖς, εἶναι νὰ ἀποκαταστήσῃ εὐδαίμονας τοὺς κατοίκους τῆς διὰ τῆς αὐστηρᾶς Κυβερνήσεως καὶ διὰ τῆς ἐσχῆς τοῦ νόμου. Νὰ ἐφρμότη λογικῶς καὶ δικίως τὸ πολιτικὸν τῆς Σύνταγμα, καὶ νὰ ὑψώσῃ τὸν λαόν τῆς εἰς βαθμὴν ἀνάλογον μὲ τὸν εὐφυῆ νοῦν καὶ μὲ τὰ εὐγενῆ καὶ ζωηρότατα αἰσθηματά του. Ποῖα δὲ μέσα δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν αὐτὸν τὸν μέγαν τῆς Ἑλλάδος σκοπὸν ; Ἡ καλλιέργεια τῶν γαιῶν τῆς : ἡ ἐπιμέλα τῆς Βιομηχανίας : ἡ κίνησις τοῦ Ἐμπορίου καὶ ἡ ἐμφύχωσις τῆς Ναυτιλίας. Πρὸ πάντων δὲ, ἡ ἐξάπλωσις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἀληθοῦς παιδείας. Ἄς ἀναγνώσῃ καλά ὁ Κ. Πρωθυπουργός : ἄς ἀναγνώσωσιν οἱ λοιποὶ Ὑπουργοί : ἄς ἀναγνώσῃ ἡ Βουλὴ, ἡ Γερουσία καὶ

(1) Ἰδὲ Ἀριθμὸν 1. Σελ. 13 τῆς Μελίσσης τῶν Κυκλάδων.

ἅπαντες οἱ ἐπιβρέζοντες σήμερον ἐπὶ τῶν πολιτικῶν μας πραγμάτων, (εἰς ὅποιανδήποτε μερίδα καὶ ἀνᾶνήκωσιν), περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἑλλάδος.

« Ἡ Ἑλλάς, ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς τῆς θέσεως κεῖται » μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὡς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε! » — Τὴν πρόθεσιν ταύτην ἴσως τινὲς τὴν ἐκλάβωσιν ὡς συμπέρασμα τῆς προηγουμένης ἐρωτήσεως. Καὶ ὅμως, εἶναι θέμα σπουδαιότατον διὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὅποιον ὁ ἀγορεύσας ἐβρίψεν ἀπερισκέπτως εἰς τὴν ὁμιλίαν του. Ἡ Ἑλλάς ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, κεῖται καὶ μεταξὺ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ δύναται τῶντι ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της, καθὼς ἀναφερόμεν πλατύτερα κατωτέρω, νὰ ὠφελῆται σημαντικὰ ἐκ τῶν τριῶν τούτων μεγάλων Ἠπείρων. Ὅχι ὅμως ὅταν ἀνοίξῃ τοὺς λιμένας της εἰς τὴν Εὐρώπην, ὡς λέγει ὁ Κ. Πρωθυπουργός, διότι τότε, ἀλλοίμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα! Ἡ Ἑλλάς θὰ ὑποδουλωθῇ διὰ παντὸς εἰς τὴν Δύσιν! Ἄλλ' ὅταν μάθῃ νὰ πολιτευέται ἐντέχνως τὰς ἐπιβρέζούσας εἰς τὴν πολιτικὴν της τρεῖς μεγάλας δυνάμεις ὅταν κατορθώσῃ νὰ σταλίῃ τὸ Βουλευτήριόν της μὲ ἱκανοὺς, ἐνὰρέτους καὶ εἰδήμονας Βουλευτάς ὅταν, τέλος πάντων, ἀξιωθῇ νὰ ἴδῃ ἐπὶ τῶν ὑπουργικῶν ἐδρῶν της Ἱπουργοὺς πρᾶτους, Ἱπουργοὺς δικαίους, Ἱπουργοὺς φρονίμους καὶ ἱκανοὺς. Τότε, καὶ! τότε ἡ Ἑλλάς γίνεται ἐντὸς ὀλίγου, ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς τῆς θέσεως, μεγάλη, πλουσία καὶ ἰσχυρά.

« Ὅταν μᾶς ἀνοίξῃ ἡ Δύσις τὰς θύρας της, τότε τὸ » καταλαμβάνω! τότε θὰ λάβῃ βεβαίως κίνησιν καὶ τὸ » ἔμποριον καὶ ἡ Ναυτιλία. » — Ἡ Δύσις, λέγομεν πρὸς τὸν Κ. Κωλέττην, δὲν ἔχει κάμμειαν χρείαν νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῶν λιμένων της, διότι ἔχει ναυτικὸν καλὸν καὶ μέγαν, τὸ ὅποιον χρεωστῆται καθ' ὅλους τοὺς λόγους νὰ προστιμῆσθαι. Ἡ δὲ Ἀνατολή, στερουμένη ἰδίων της πλοίων, ἔχει τὴν ἀφρευκτὴν ἀνάγκην τοῦ Ναυτικοῦ μας, εἰς τὸ ὅποιον ἀνέλαθεν εὐρισκε τὰ συμφέροντά της τὰ μὲν παράλια λοιπὸν τῆς Ἀσίας, τοῦ Εὐξείνου, τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐν μέρει τῆς Μεσογείου, θέλουσιν εἶσθαι αἰπηγαὶ τοῦ ἔμποριου καὶ τῆς ναυτικῆς ἡμῶν· οἱ δὲ Ναῦται μας, θέλουσιν διὰ παντὸς θριαμβεύειν ἐπὶ τῶν μερῶν τούτων τῆς θαλάσσης, διὰ τὴν ναυτικὴν ἐμπειρίαν των. Ἐπομένως ἡ γνώσις τῆς τουρκικῆς γλώσσης, ἡ μεγάλη πλῆθὺς τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικούντων ὁμογενῶν καὶ ἡ ἀδράνεια καὶ ἀνε-

πιτηθείότης τῶν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους ἀλλοφύλων, παρέχουσιν ἐξ ἄλλου μέρους εἰς τοὺς ἡμετέρους μέγα πρηνόμιον ἐπὶ τοῦ ἔμποριου καὶ τῆς ναυτικῆς μας. Ἄλλ' ἀρχόμεθα ἤδη νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν μας μὲ γλώσσαν ὑψηλοτέραν, καὶ ὑπὸ θεωρίαν πλέον γενικὴν, περὶ τοῦ ἔμποριου καὶ τῆς ναυτικῆς τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ πεφωτισμένα ἔθνη διασαλπίζουν τὸ λαμπρὸν τῆς Ἑλλάδος μέλλον· καὶ ἡμεῖς, ἐμπνεσμένοι ἀπὸ αἰσθημά τι ὑψηλὸν καὶ διακαές, πιστεύομεν ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ προορισμὸς ἡμῶν εἶναι μέγας! Ἰσθὲν λοιπὸν περιμένει ἡ Ἑλλάς τὸ διελθυλλούμενον μεγαλεῖον της; Ἀπὸ τὸ ἔμποριον καὶ τὴν Ναυτιλίαν.

Ἡ Γεωργία, περιποιουμένη, δύναται μὲν νὰ παραχωρήσῃ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ ἐξωτερικὸν μας ἔμπόριον κεφάλαια· ἀλλ' οὐδέποτε ἔμπορεῖ νὰ εὐτυχίσῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν προϊόντων της· διότι ἡ Ἑλλάς ἔχει, ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ, μεγαλητέραν χρείαν ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν προϊόντων καὶ ἐργοχειρῶν, παρ' ὅσα αὐτὴ δίδει. Πωλεῖ τὸ μαλί της εἰς τὴν Δύσιν εὐθηνά· καὶ ἔπειτα τὸ ἀγοράζει ἐκείθεν εἰς ὑπεροχικὸν τιμὴν. Πωλεῖ τὴν μετὰξην της διὰ τριάκοντα πέντε δραχμὰς τὴν ὀκᾶν, καὶ ὑστερον τὴν λαμβάνει ἀπὸ τοὺς ἰδίου ἀγοραστὰς της διὰ τριακοσίας. Πωλεῖ τὰ τετριμμένα ρούχα της δι' ἀνεπαισθήτους τιμὰς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀγοράζει τὸν ἐξ αὐτῶν γινόμενον χάρτην μὲ φορτικὴν χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ. Ὁ καφές, τὸ ζάχαρι καὶ τόσα ἄλλα εἶδη τῶν Εὐρωπαίων μᾶς φορολογοῦν ἀκατάπαυστα μὲ γάλως· καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἡ Ἑλλάς διακρηῖται θλιμμασίας! Ἰσθὲν πηγάζει ἡ παράδοξος, διὰ τὴν ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν τῆς Κυβερνήσεώς μας, αὕτη ὑπερξίς τῆς Ἑλλάδος; Ἀπὸ τὸ ἔμποριον καὶ Ναυτιλίαν.

Μόλις ἀρχίζει ἡ ἀνοιξίς, καὶ τὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα ἐκπλέουσι διὰ τὴν Μαύρην θαλάσσαν ἐκεῖθεν διευθύνονται εἰς τὴν Δύσιν· ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ μετὰ ἑνέα μηνῶν γύρον ἐπιστρέφουσι πάλιν εἰς τοὺς λιμένας μὲ τὰ κέρδη των. Τοιοῦτοτρόπως ἐπλούτισαν ποτὲ ἡ Ἰβηρία, τὰ Ψεφά καὶ αἱ Πέτζι· καὶ τοιοῦτοτρόπως πορεύονται ἤδη, ἐναντίον τῶν πηγαζόντων κατὰ καιροὺς ἀπὸ τοὺς Ἱπουργοὺς καταδρομῶν καὶ προσκομμάτων, πολλὰ ἡμῶν παραθαλάσσιοι πόλεις, καὶ νῆσοι, ἐκ τῶν ὁποίων δε μᾶς συγχωρηθῇ νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὡς ἐν πρώτῳ παραδείγματι τὴν Ὀθραν.

Ἡ Νῆσος αὕτη ἐμπορεῖ δικαίως νὰ ὀνομασθῆ, μετὰ τὴν Σύραν, ἐνεργητικῆ, πολιτισμένη καὶ εὐπορος. Ἐὰν οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐμμῶντο τοὺς γείτονάς των, καὶ μάλιστα τὴν εὐπορωτάτην καὶ προικισμένην μὲ φυσικὴν καλλονὴν Πάξον, ἤθελον ἴσως εἶσθαι δυστυχέστεροι τούτων, διὰ τὸ μονοειδῆς τῶν προϊόντων της. Ἄλλ' οἱ φιλότιμοι Ὀηραῖοι ἐπροτίμησαν ἐκεῖνον τὸν δρόμον εἰς τὴν ζωὴν των, ὅστις ἀλανθαστως ὑψώνει ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἄνθρωπον, τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη. Κινούμενοι ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς φιλεργίας, ἐκαλλιέργησαν πανταχόθεν τὴν νῆσόν των· ἡ δὲ ἐπιθυμία τοῦ κέρδους ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ κατασκευάσωσι κατ' ὀλίγον ἴδια πλοῖα, καὶ νὰ ἐμπορεύωνται αὐτοὶ τὰ προϊόντα τοῦ τόπου των. Ὄθεν, ἔχοντες σήμερον εἰς τὴν ἐξουσίαν των οἱ Ὀηραῖοι 120 περίπου ἴδια πλοῖα, ταξιδεύουσι κατ' ἔτος μὲ τοὺς οἴνους των εἰς τὴν Ῥωσίαν· ἐκεῖθεν μεταφέρουσι διὰ τῶν κεφαλαίων των πραγματείας εἰς τὴν Δύσιν· καὶ ἐκ τῆς Δύσεως διερχόμενοι διαφόρους ἄλλους λιμένας ἐπὶ σκοπῷ ἐμπορίου, ἐπιστρέφουσι τέλος εἰς τὴν Νῆσόν των, μὲ χρήματα καὶ μὲ τὴν πείρην τοῦ Κόσμου.

Τὸ ἀπλοῦν τοῦτο παράδειγμα τῆς Θήρας δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ φυσικώτατα ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς Ελλάδος, ἥτις, κειμένη μεταξὺ τῶν πρῶτων μεγάλων Ἡπειρῶν τοῦ Κόσμου, θέλει ἀναμφιβόλως μίαν ἡμέραν ἀποκατασταθῆ ἔθνος μέγα, πλούσιον καὶ κραταῖον.

Δὲν διηγούμεθα μύθους· οὐδὲ τῆς φαντασίας ἀστατα σχεδιάσματα· Ἄλλὰ, περιγράφομεν τὰ φυσικὰ προσόντα τοῦ ἔθνους· εἰκονίζομεν τὴν γεωγραφικὴν θέσιν του· ζωγραφίζομεν, τέλος, τὸν φυσικὸν νοῦν καὶ χαρακτῆρα τῶν Ἑλλήνων. Ἄς ἀτενίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅστις ἀμφιβάλλει, εἰς τὰ ἔθνη. Ἄς ἴδῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐσύστησαν ἐμπορικὰ Κταστήματα μεγάλα, πλούτια καὶ ἐκτεταμμένα. Ἄς ἴδῃ εἰς τὰ παράλια τῆς Γαλλίας, τῆς Αὐστρίας, καὶ ὅλων τῶν ἐμπορικῶν ἐθνῶν, ὅτι οἱ ἐμπορεύμενοι Ἕλληνες διακρίνονται εἰς τὸν ἐμπορικὸν νοῦν καὶ τὴν ἱκανότητα. Ἄς ἴδῃ πανταχοῦ εἰς τὴν ἐπίγειον σφαιρῶν, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι λαὸς ἐμπορικὸς καὶ βιομηχανός.

Ἄλλ' εἶναι δυνατόν νὰ παρατρέξωμεν ἐν ἄλλο μέγα παράδειγμα, καὶ ἱκανόν, ὅχι μόνον νὰ δείξῃ τὴν θετικότητα τῆς μελλούσης ἡμῶν εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν ἡμῶν νὰ συγκινήσῃ εἰς τὰ ἱερά καὶ ὑψηλά αὐτῆς

Καθήκοντα; Ἔστιν δυνατόν νὰ παρατρέξωμεν ἐκαίνοὺς τοὺς ἐνεργητικοὺς, τοὺς φιλοτίμους, τοὺς γεννημένους ἀπὸ τὴν φύσιν μ' ἐμπορικὸν νοῦν Ἐμποροπάιδας, οἵτινες μορφώνονται ἀδικόπως εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἡμῶν ἐνταῦθα Κταστήματα μὲ χρηστὰ ἤθη, μὲ τὴν γνῶσιν τῆς μητρικῆς των γλώσσης καὶ μὲ δύο ξένας διαλέκτους· καὶ οἵτινες, ἅμα παρέλθωσι τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας των, ἀναχωροῦσι μὲ ἀνέκφραστον προθυμίαν καὶ ζῆλον εἰς τὰ πέρατα τῶν δύο ἡμισφαιρίων, διὰ νὰ ἀποκατασταθῶσι μίαν ἡμέραν καλοὶ καὶ πλούσιοι ἔμποροι; Τὸ Λονδίνον, ἡ Μασσαλία, τὸ Τριέστι καὶ σχεδὸν ὅλαι αἱ ἐμπορικαὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ μορφῶσιν εἰς τὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα των τοιοῦτους Ἑλληνοπαίδας· εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ προτιμῶσιν αὐτοὺς ἐξαίρετως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐκ φύσεως ἐμπορικὴν αὐτῶν ἐπιτηδειότητα· οἱ δὲ νέοι οὗτοι, διαιρέμενοι ἑσθερῶς εἰς τὸ ζωοποιεῖν αὐτοὺς αἶσθημα τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας, ἔχουν ἀναμφιβόλως μὲ τὸν καιρὸν νὰ ἀναίψωσιν εἰς τὴν Πατρίδα μυρίας πηγὰς πλούτου καὶ γνώσεων.

Ἐντοσοῦτο, οὐδ' αἱ κατὰ καιροὺς γινόμεναι κραυγαὶ τῶν ἐμπόρων μας· οὐδ' ἡ συνεχὴς φωνὴ τοῦ περιοδικοῦ τύπου· οὐδ' ἡ ζωνρὰ κινήσις τῶν κατοίκων μας ἔγχευαν νὰ προσηλώσωσι τὴν Κυβέρνησιν μας εἰς τὰ καθήκοντά της, ἐνῶ διεγείρουσι καὶ τοῦ πλέον ἀναισθητοῦ ἀνθρώπου τὸν ζῆλον. Ἡ Κυβέρνησις μας φαίνεται ὅτι ὑπνώττει! Ἄλλ' ἡ Βουλὴ ὀφείλει νὰ ἦναι ἀγρυπνος καὶ αὐστηρὸς φύλαξ ἐπὶ τῶν συμφερόντων ἐκείνων, οἵτινες ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ τοὺς ἀνώψωσεν εἰς τὰς Βουλευτικὰς ἑδρας. Ἡ μὲν Κυβέρνησις χρεωστέη νὰ προσέξῃ εἰς τὴν φωνὴν τῆς βιομηχανίας· ἡ δὲ Βουλὴ, νὰ προκαλῆ ἀκατάπαυστα τοὺς Ἐπουργοὺς εἰς τὰ χρέη των. Ἄς ἀτήσωσι δι' ὀλίγον τὴν προσοχὴν των, καὶ ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Βουλὴ, εἰς τὴν Δύσιν. Ἄς ἴδωσι τὴν ὑψωθείσαν διὰ τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Νευτηλίας Ἀγγλίαν, ὅτι, ἂν καὶ πάντοτε περιβάλλῃ τὸ Ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν της, καθήρεσεν ὁλοκλήρως κατ' αὐτὰς πेत्रακωσίων περίπου ἐμπορευμάτων δαζμόν. (1).

Ἄλλ' ἡ Κυβέρνησις μας δὲν ἔκρινεν ἀνγκαῖν οὐδ' εἰς

(1). Εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀναγκαζόμεθα νὰ καταχωρήσωμεν τὴν εἰδήσιν ταύτην τῆς Ἀγγλίας.

τὰς μικροτέρας αἰτήσεις μὰς νὰ δώσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Δεικνύουσα ἐξ ἑνὸς μέρους τὸν ζῆλόν τῆς, ἀνεγερθέντα ὕθα λαμπρὸν Δοιμοκαθαρθήριον, ἐκοδόμησεν ἐξαίρετον Κατάστημα τῆς Διαμετακομίσεως καὶ ἠτοίμασε διὰ τοὺς ἐμπορευομένους κατάλληλον Τελωνεῖον. Ἡ δὲ παχυλὴ ἐπὶ τῶν οικονομικῶν μέτρων τοῦ Κράτους ἄγνοια, καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη ἐνὸς Ὑπουργοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἐμπορικὴ πόλις ἐτίμησεν ὡς οὐδένα ἄλλον, καὶ ἀνύψωσεν ἐπὶ τῆς Ὑπουργικῆς ἑδρας, ἐπέφερον ἐξ ἄλλου μέρους εἰς τὸ ἔμποριον καὶ τὴν Ναυτηλίαν μὰς δι' ἐνὸς Τελωνειακοῦ Νόμου πληγὴν θανατηφόρον καὶ ἀνίατον! Πῶς λοιπὸν πρέπει νὰ συμβιβασθῇ τις τὴν τόσον ἄστατον καὶ ἀντιπατικὴν ἀγωγὴν τῶν Κυβερνούτων, μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ;

Τὸ ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τῆς Σύρου, θέλον νὰ προλάβῃ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τοῦ γενικοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος, ἐζήτησεν ἐσχάτως τὴν ἐν καιρῷ ὑγείας μετὰ τῆς Ἀνατολῆς ἐλευθέραν κοινωνίαν, ἣτις ἀναμφιβόλως θέλει φέρει νόον κίνησιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν Ἑλλάδα, ἀναφυχόντις ἐκ νέου τὸ ἔμποριον καὶ τὴν Ναυτηλίαν τῆς. Ἀλλ' ὁ Κ. Πρωθυπουργός, εἴτε σκεπτόμενος ἐπιπολαίως, εἴτε ἐπιρρεαζόμενος ἀπὸ αἰσθήματα μικρὰ καὶ ἀνάξια τῆς ὁποίας χαίρει ἐκ μέρους τοῦ ἔθνους ὑπολήψεως, ἀντιποεῖται ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν αἴτησιν. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν τὸν Κ. Κωλέττην: Ἐπρεπὲν ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας του νὰ ἀνομιεῖται ὕψω τὴν Ἐρμούπολιν, ἣτις τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ὡς ἄλλον Ἀλκιβιάδην;

Τέλος πάντων, τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος κατέστησαν νὰ γίνωσι σχεδὸν ἀνοικονόμητα. Ἐφθασαν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ἀναγκάζουσι τοὺς μὲν πολίτας νὰ ὑψώσωσι δυνατὴν φωνὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν των, τὴν δὲ Κυβέρνησιν νὰ γίνῃ ἐνεργητικὴ καὶ προβλεπτικὴ ἐπὶ τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου. Ὄθεν, ἡ Βουλὴ, ἡ Γερουσία καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, ἠνωμένα τα τρία ταῦτα πολιτικὰ σώματα εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ φερόμενα πρεπόντως πρὸς τὸ καινὸν ἡμῶν αἰσθημα, γρηγοροῦν νὰ σπουδάζωσι εὐσκόπως τὸν ἀκόλουθον περὶ τῆς Πατρίδος γενικὸν στοχασμὸν! Ἄν ἡ Ἀγγλία ἐκ τῶν ἀκρῶν τοῦ ἡμισφαιρίου ἠδυνήθη διὰ τοῦ ἔμπορίου καὶ τῆς Ναυτηλίας νὰ πλουτίσῃ, νὰ ἀυξηθῇ καὶ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸν κορυφῶνα τῆς δυνάμεως καὶ δόξης, τί δύναται ἡ Ἑλλὰς διὰ τῶν ἰδίων μέσων νὰ κάμῃ, τοποθετημένη εἰς τὸ κέντρον τοῦ Κόσμου;

ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ.

(Συνέχεια. Βλέπε Ἀριθ. 5. Σελ. 75.)

Ὁ νέος ἐσβυσε τότε τὸ καπνιτηρίον του, διαθέσας αὐτὸ εἰς γωνίαν τινα· ὁ δὲ ἔμπορος ἐπλησίασε παρ' εὐθύρας.

— Ὅδοιπορήσατε πολὺ, κακότυχε νέε! εἶπεν ὁ ἔμπορος. — Ἐκ τῆς Πετρουπόλεως ἕως ἐδῶ . . . λογαρίατον πύσσα μιλια κάμουν, ἀπεκρίθη ὁ Νικόλαος.

— Πρέπει λοιπὸν ἀναμφιβόλως νὰ ἔχητε χρεῖαν χρημάτων, ἐπανελάβεν ὁ ἔμπορος, προσφέρων ἐνταυτῷ εἰς αὐτοὺς μερικὰ χρήματα.

Ὁ Νικόλαος ἐρυθρίασε.

— Φύλαξε τὸ ἀργύριόν σου, τῷ ἀπήντησε μὲ μεγαλοπρέπειαν, διότι δὲν σὲ ἐζήτησα τίποτε.

— Ὁ δὲ Κόδηρος ἐτρόσθησε ταῦτα μὲ κομπορῶμησοσύνην εἰς Καθηγητῆς καλλιγραφίας δὲν λαμβάνει ποτὲ ἐλεημοσύνην, κύριε.

— Συγχωρήσατέ μοι εἶπεν ὁ ξένος ἀποσύρων τὸ ἀργύριόν του· θέλετε δεχθῆ τοῦλάχιστον ὀλίγην τροφήν;

Τὸν εὐχαρίστησαν διὰ τὴν γενναίαν προφορὰν του. — Ἀλλ' ὁ θρησκὸς γέρων ἐπέμεινε, λέγων, ὅτι ἐδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς προσφέρῃ πνευματικῶν τινὰ δυνατὰ ποτὰ ἐκ τῶν ὑπῆλων κατασκευάζουσι εἰς ἐκεῖνα τὰ ψυχρὰ κλίματα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὰ ἀποδώσῃ ἐπανελάβεν ὁ Νικόλαος. Μὴν μοιμᾶτε παρακλοῦμεν δι' ἡμᾶς, διότι ἀκούμεθα εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ Διοίκησις καθημέραν τακτικῶς μὰς δίδει.

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς ταύτην τὴν περίστασιν σας, ἐπανελάβεν ὁ ἔμπορος· διότι γνωρίζω ἐκ πείρας τὰ ὅσα ὑπεφέρατε εἰς αὐτὸ τὸ μακρὸν ταξείδιόν σας.

— Μήπως καὶ σὺ ἐδοκίμασες ποτὲ τὸ ἴδιον ταξείδιον; ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος.

— Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ἦλθον ἐνταῦθα μὲ τὰ σίδηρα εἰς τοὺς πόδας, καθὼς ἤδη ἦλθατε σεῖς· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠλόγησε τὸ ἔμποριόν μου, ὥστε σήμερον ἤξιώθην, ἐγὼ ὁ ὑποφέρων ποτὲ τόσον, Δανιὴλ Ὁρδὸρκως, νὰ συναριθμοῦμαι μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων τῆς Βερεζόβης.

— Καὶ ποῖα ἦτο τότε ἡ αἰτία τῆς ἐξορίας σου, ἐπανελάβεν ὁ Νικόλαος.

— Εἷς φόνος ! ἀπεκρίθη.

— Ἡμεῖς, χάριτι Θεῖα, δὲν ἐπράξαμεν τοιοῦτον ἐγκλήμα, ἀπήντησεν ὁ Κόδηρος.

— Δὲν εἶσθε λοιπὸν κατὰδικοι ; ἠρώτησεν ὁ Δανιήλ.

— Οὐδὲλως ! οὐδὲλως ! Κύριε.

— Ἄ ! ! ἐπκνέλαθεν ὁ ἔμπορος μὲ τόνον ψυχρότατον, τοιοῦτους σὰς ὑπέλαθον ἀπὸ τοῦ ἤθους σας Ἄλλ' εἶσθε ἄραγε κατὰδικοι πολιτικοί ;

— Ὅχι Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Κόδηρος μὲ πολλὰ ὑπερήφανον ἔκφρασιν, δὲν εἶμεθα οὔτε ἐγκλημακτίτι, ἀλλ' οὔτε τυχοδιώκται εἶμεθα ἐξοριστοὶ πολιτικοί.

Ἀκούσας ὁ ἔμπορος ὅτι αὗτοι ἦσαν πολιτικοὶ ἐξοριστοί, ἔχασε τὴν προθυμίαν τῶν προσφορῶν του, καὶ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ διαφόρους ὑποψίας· ἀλλ' ὁ Κόδηρος μὴ παρατηρήσας τὴν δικησίαν του, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν λέγων :

— Εἶμαι θύμα μιᾶ, πλάνης Κύριε, εἶπε, μιᾶς ὀλεθρίου πλάνης !

Ὁ Δανιήλ ἐθεώρησε περὶ αὐτὸν χωρὶς ν' ἀποκριθῆ.

— Ἄρκει, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρον, νὰ μάθῃ ἡ Αὐτοκρατορίσσα τὴν ἀλήθειαν

Ὁ Ρῶσσοσ ἤρχισε τότε νὰ ὑποχωρῆ.

— Καὶ ἐπειδὴ φάνεται τόσον συγκινημένος ἀπὸ τὴν κατάστασηί μας, ἐξηκολούθησεν ὁ Κόδηρος χαμηλόνων τὴν φωνήν, δύνάται νὰ μὲ κάμῃς μίαν ἀνγκυαίαν χάριν.

— Ἐγὼ ! πῶς ; . . . ἐπιθύρῃσεν ὁ Ὀλδόρκης.

Ὁ Κόδηρος ἐβγαλέν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του (τ'έπην) ἕνα χάρτην, λέγων : Ἄρκει νὰ κάμῃτε ὥστε νὰ φθάσῃ αὐτὴ ἡ ἀναφορά

Ὁ ἔμπορος δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀκούσῃ περισσότερον, ἀλλὰ πλήρησ τρόμου ἔστρεψε τὰ ἴωτα καὶ ἀνεχώρησε.

— Τὸν ἐτρομάξατε, εἶπεν ὁ Νικόλαος γελῶν.

— Τί, διότι τοῦ ἔδειξα ταύτην τὴν ἐπιστολήν ;

— Δὲν δύναται νὰ τὴν ἀνάδεχθῇ χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ εἰς μίαν αἰσθηρὰν ποινήν. Σὰς εἶχα εἰπῆ ἀρχήτερ, ὅτι ἡ Σιβηρία εἶναι ἕνας ἄϊος τοῦ ὁποίου τὰς φωνὰς ἡ αὐτὴ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ. Ὅλαι αἱ προφυλάξεις εἶναι εἰλημμένοι, ὥστε κάμῃς μίαν αἴτησιν ἐξοριστοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ. Ἄπαξ, πρέπει ἐδῶ νὰ μάθῃ τις τὸ πεπρωμένον του διὰ πάντα.

— Διὰ πάντα ! ἀνεφώνησεν ὁ Κόδηρος ; εἶναι ἀδύνατον, κύριε, ἀδύνατον ! πρέπει νὰ μὲ ικανοποιήσουν διὰ τὴν πρᾶχθεῖσαν εἰς ἐμὲ ἀδικίαν . . . καὶ χωρὶς ν' ἀργήσωσι!

ἔχω ἡλικίαν πεντήκοντα πέντε ἐτῶν, καὶ δὲν μὲ συγχωρεῖ νὰ περιμένω πολὺ.

— Δὲν ἔχω εἰμὴ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, εἶπεν ὁ Νικόλαος μὲ μίαν ἔκφρασιν μελαγχολικὴν, ἀλλὰ σταθεράν, καὶ βλέπετε ὅτι ὑπομένω χωρὶς νὰ παραπονοῦμαι.

Ὁ Κόδηρος τὸν ἐθεώρησε.

— Ἐχετε δίκκιον, τῷ εἶπε, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου ἐθαύμασα τὸ θάρρος καὶ μάλλον τὴν γενναϊότητά σας διότι ἐν δὲν μ' ἐβοηθεῖτε . . . ὁ Θεὸς ἐξέρει, ἐν τῷ ἤθελα ὑπάρχει.

— Πῶς λοιπὸν τοῦτο διέκοψα μετὰ χαρᾶς ὁ νέος, ἦτο ἐν χρέος μου δὲν σὰς εἶπον ὅτι μὲ ἀναμιμνήσκετε τὸν Γάλλον παιδαγωγόν μου, ἐκείνον τὸν καλὸν ἱερέα, ὅστις δὲν μὲ κατέστησε μὲν σοφόν, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀγαθότης δὲν θέλει φεύγει ποτὲ ἀπὸ τὴν μνήμην μου. Ἐπομένως ἡ ὀμσότης τῆς καταστάσεώς μας, ἐμπνέει ἰκανὴν πρὸς ἀλλήλους συμπάθειαν, διότι καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐξορίσθην συνεπειᾶ μιᾶς πλάνης.

— Εἰπέτε με, ἐφώναξεν ὁ Κόδηρος μὲ ἀγανάκτησιν, δὲν εἶναι ἐγκλήμα, τὸ νὰ ἀρπάξῃ τις ἕνα συγγενῆ του καὶ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν Σιβηρίαν διὰ νὰ οἰκοιοποιηθῇ τὸ μέρος τῆς κληρονομίας του ! . . . Ὁ Κόμης Πατῖγκος ὁ ἐξάδελφός σας εἶναι ἕνας κακοῦργος, διότι ἔπραξε τὸ τοιοῦτον.

— Ἰσως, εἶπεν ὁ Νικόλαος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἰσχυρὸς εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας μικρὸς ἀξιωματικὸς, θέλει χαρῆ διὰ τὴν στέρησίν μου χωρὶς κἀνεὶς γὰρ τοῦ τὴν ἐγκαλεσθῆ ἔγὼ δὲ ὡς ἐκ τῆς παρουσίας μου θέσεως πρέπει νὰ σιωπῶ. Οὕτως ἔχασα ὅλας μου τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος. Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ φῶρεμα τῆς δουλείας προσπαθῶ ἤδη νὰ γίνωμαι ὅσον τὸ δυνατόν εὐθυμὸς, διότι καὶ ὁ σφώτερος ἀνθρώπος, πᾶτερ Κόδηρε, εἰς παρομοίαν περίστασιν θέλει κάμει τὸ αὐτό. Ἰῆτε τὸν Ἡφαιστον ὅστις σὰς δίδει τὸ παράδειγμα τῆς ὑποκλίσεως εἰς τὸ πεπρωμένον.

Αὕτη ἡ ἐπᾶνοδος εἰς τὸν σκύλλον του, ἀπέσπασε τὸν γέροντὰ καθηγητὴν τῆς καλλιγραφίας ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς του. Ἐστράφη πρὸς τὸν Ἡφαιστον του, ὅστις ἦτο παρέκει ὀλίγη τινὰ βήματα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καθεήμενος καὶ ἔχων τὰ ὄμματά του προσηλωμένα πρὸς τὸν κύριον του.

— Πτωγὲ Ἡφαιστε ! εἶπεν ὁ Κόδηρος, πῶς θέλεις συζητῆσαι εἰς αὐτὸν τὸν τρομερὸν τόπον, . . . Ὁ σκύλλος αὐ-

τος ἐγεννήθη κύριε εἰς τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ . . . με ἐδόθη ἀπὸ μίαν ὀφιοπῶλον, ἥτις τὸν ἔθρεψε μετὰ τὴν μεγαλῆτέραν φροντίδα . . . Ἀλλ' εἰς τί ἡ ἀνατροφή του δύναται νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ἐνταῦθα;

Εἰς ταύτην τὴν στιγμήν οἱ ἀξίωματικοὶ ἀνεφάναταν διέταξαν τοὺς ἐξορίστους νὰ ἐπικυαλώσῃ τὰς τάξεις των καὶ τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὰ οἰκήματα τὰ ὁποῖον ἐμελλον νὰ καταλύσουν κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰς τὴν Αἰκτερινούπολιν διαμονῆς των.

Ὅτι πρέπει νὰ παιδεύωται αἱ γυναῖκες.

Διὰ νὰ ὑπάρξῃ τελεία εὐδαιμονία εἰς μίαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἀνάγκη πᾶσα νὰ παιδεύωται ἀρμότερα τὰ γένη· διότι ἡ ἀπαιδευσία τοῦ ἐνὸς προσκρούει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου.

Ἄν ἡ τακτικὴ καὶ συστηματικὴ παιδεία πρέπει νὰ ἦναι ἀναπόφευκτος εἰς τοὺς ἀνδρας, διὰ νὰ δύναται ἕκαστος νὰ φέρεται καλῶς εἰς τὰς περιπλοκάς τοῦ βίου, δὲν φρονῶ, ὅτι αὐτὴ εἶναι ὀλιγώτερον ἀναγκαία εἰς τὰς γυναῖκας. Αἱ γυναῖκες διὰ τῆς παιδείας πρέπει νὰ ἀναπληρώσωσι τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν των· ἀδυναμίαν, ἥτις πάντοτε περιορίζει αὐτὰς εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ σπεύδει πολλάκις εἰς τὸ νὰ ἐξευτελίξῃ καὶ αὐτὰ τῶν ἀνδρῶν τὸ Γένος.

Πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ΠΑΙΔΕΙΑ εἶναι ἡ διδομένη ἀπλῶς εἰς τὰ Σχολεῖα διδασκαλία· ἀλλ' οὗτοι εἶναι ἐσφαλμένοι· Ἡ βία καὶ ὀρθὴ ἰδέα εἶναι τῶν ὀλίγων ἐκεῖνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐνόησαν τὴν διδασκαλίαν τῶν Σχολείων, μετὰ τὴν οἰκιακὴν ἀνατροφήν. Καὶ τῶντι, ἄνευ τῆς οἰκιακῆς ἀνατροφῆς ἡ μάθησις τῶν Σχολείων εἶναι ἀνωφελὴς καὶ ματαία· πολλάκις δὲ καὶ ἐπιζήμιος. Ὅστις δὲν συνειδέσῃ ἐκ τῆς νηπιακῆς τοῦ ἡλικίας, διὰ τῶν ὀρθῶν παραδειγμάτων καὶ τῆς αὐστηρᾶς νοουθεσίας τῶν γονέων του, εἰς τὴν πράξιν τοῦ καλοῦ, δυσκόλως πλέον συνειδέσῃ ὑπερον. Ἐμπορεῖ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ ὅσον θέλει τὸ καλόν· ποτὲ ὁμως δὲν θέλει πλησιάζει εἰς αὐτὸ, ἢ πολλὰ σπανίως. Ἡ ἐξίς καὶ ἡ συνήθεια νικῶσι πᾶσαν θεωρίαν καὶ μάθησιν, δεσπόζουσαι σφικτὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ καταντῶσαι αὐτὸν νὰ ἐξευτελίξῃται μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ θανάτου του μ' ὄλην τὴν μάθησιν καὶ τὰς

ἀποκτημένους γνώσεις του. Τὴν ἀνεκτίρητον ταύτην ἀλήθειαν μὲς τὴν ἀποδεικνύουσαν κάλλιστα πολλὰ πρόσφατα παραδείγματα, διὰ τῶν ὁποίων βλέπομεν μέγαν ἀριθμὸν λογίων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐνῶ ἐδιδάχθησαν μετὰ τὴν βαθύτητα τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ, ὥστε καὶ νὰ τὴν διδάσκωσι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰς ἄλλους, δὲν ἐμποροῦν ὁμως· ποτὲ νὰ ἐγκρατευθῶσιν εἰ, τὰς κκιὰς συνειθέας καὶ ἐξίς, τὰς ὁποίας διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ τῶν παραδειγμάτων εἰς τὴν ζωὴν των ἔλαβον. Ἐποῖον προέρχεται ἡ τοιαύτη ἀθλία καὶ ἀνανδρος αὐτῶν κατάστασις; Ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν τοῦ χαλινοῦ, τὸν ὁποῖον ἐχρεώστουν νὰ δώτῳσιν εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς ἀνατροφῆς οἱ γονεῖς των κατὰ τὴν νηπιακὴν αὐτῶν ἡλικίαν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ νηπιακὴ ἀνατροφή ἐξήρτηται ἀμέσως ἀπὸ τὰς γυναῖκας, διὰ τοῦτο ἡ παιδεία πρέπει νὰ ἦναι πλέον διάφορον καὶ οὐσιώδες πρὸς αὐτὰς ἀντικείμενον. Σεμνότης καὶ τιμιότης, ἀρετὴ καὶ εὐκρίνεια, οἰκονομία καὶ ἀπάσαι αἱ ἄλλαι ἀρεταὶ εἶναι τὰ προτερήματα τὰ ὁποία λαμβρύνουσι καὶ τιμοῦν τὸ γυναικεῖον Γένος. Καὶ ταῦτα πάντα ἐνυπάρχουσι ἀνεκάθεν εἰς τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας.

Τερπνοτάτην ἀγαλλίασιν λαμβάνει ἡ ψυχὴ μου, ὅσάκις αἰσθάνεται τὴν ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἐμπνευσμένην σωφροσύνην καὶ σεμνότητα τῶν γυναικῶν μας. Ἡ ἀμεμπτος καὶ ἐξκίρητος διαγωγή τῶν Ἑλληνίδων παρθένων, γενικῶς θεωρουμένη, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἄλλην ὁποιοῦδήποτε ἔθνους! Ὅπῳταν θεωρῶ καὶ συλλογίζομαι τὰς ἡθικὰς ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι ἐστόλιζον τὰς κόρας καὶ νεκίδας μας καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐποχὴν μας, τῇ ἀληθείᾳ ἐξίσταται ἡ καρδία μου! καὶ μυριάκις μακαρίζω τὴν τύχην μου, ὅτι ἐγεννήθην καὶ ἀνετράφημ ἀπὸ Ἑλληνίδα γυναῖκα.

Ε.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ.

Ἄλλος ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους κύκλους εἶναι καὶ οὗτος, ὅστις κόπτει τὴν σφαῖραν, εἰς δύο ἡμισφαίρια, ἀνατολικοβόρειον, καὶ δυτικονότιον· διότι κόπτει λοξὰ τὸν ἴσημερινόν, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται λοξός· λέγεται καὶ Ἐκλειπτικὴ· διότι εἰς αὐτὸν γίνονται ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Τὸ σημεῖον, ὅπου ἡ Ἐκλειπτικὴ ἐγγίζει τὸ

Ισημερινόν, λέγεται τῆς Ισημερίας, διότι, όταν φθάσῃ ὁ ἥλιος εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶναι ἴση τῆς νυκτός. Φανερόν, ὅτι ἡ Ἐκλειπτικὴ ἐγγίζει τὸν Ἰσημερινὸν εἰς δύο σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι μακρὰν τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα ἑμικύκλιον ὅθεν εἰς κάθε ἕξ μῆνας ἔχομεν ἰσημερινίαν.

Ἡ Ἐκλειπτικὴ μοιράζεται εἰς δώδεκα ἴσα μέρη, καὶ κάθε μέρος εἰς τριάντα μοίρας. Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται κάθε μῆνα εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ δώδεκα κομμάτια: κάθε κομμάτιον ἀντικρίζει εἰς ἓνα ἀστερισματὴν, καὶ τούτους τοὺς ἀστερισμοὺς οἱ παλαιοὶ γεωργοὶ καὶ βοσκοὶ ἐπαρομοίαζαν μετὰ ζῶα ὅθεν τὴν ὠνόμαζαν Ζῳδία.

Ἐπίθεσαν πρὸς τούτους οἱ ἀστρονόμοι, ὅτι ἡ Ἐκλειπτικὴ εὐρίσκεται εἰς μίαν πλατεῖαν ζώνην, λεγομένην Ζῳδικὸν κύκλον. Ἐξ ἑξῆς εὐρίσκονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρκτικοῦ Πόλου, καὶ εἶναι, ἀν ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἰσημερίας καὶ ἐπάνω, Κριός, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκίνος, Λέων καὶ Πιχθέρος· καὶ τὰ ἄλλα ἕξ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεσημβρινοῦ Πόλου, ἐκείθεν ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν, καὶ εἶναι ἀν ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ ῥηθὲν σημεῖον καὶ κάτω, προχωροῦντες πρὸς μεσημβρίαν, Ζυγός, Σκορπίος, Τοξότης, Αἰγόκερος, Ὑδροχόος καὶ Ἰχθύες.

Εἶναι καὶ ἄλλοι δύο περὶ ἄλληλοι κύκλοι, ὁ ἓν εἰς ἐδῶθεν ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν, καὶ ὁ ἄλλος ἐκείθεν, καὶ ἀπέχει καθεὶς ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν εἰκοσιτρεῖς μοίρας καὶ μισήν· ἡ Ἐκλειπτικὴ τοῦς ἐγγίζει καὶ τοὺς δύο, οὗτοι λέγονται Τροπικοί· διότι, όταν φθάσῃ ὁ ἥλιος εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ἡ Ἐκλειπτικὴ ἐγγίζει τὸν πρὸς ἄρκτον Τροπικόν, φαίνεται εἰς ἡμᾶς εἰ ὅσοι κατοικοῦμεν τὸ ἀρκτικὸν ἡμισφαίριον, ὅτι τρέπεται, ἤτοι γυρίζει πρὸς τὰ μεσημβρινὰ μέρη· καὶ όταν φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ἐγγίζει τὸν μεσημβρινὸν τροπικόν, μᾶς φαίνεται ὅτι γυρίζει πρὸς ἡμᾶς. Ὅλα ταῦτα εἶναι τῆς ὁράσεως ἀπάτη· διότι ὁ ἥλιος δὲν γυρίζει ὀπίσω, ἀλλὰ προχωρεῖ εἰς τὴν Ἐκλειπτικὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἡμικύκλιόν τῆς προχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἄρκτον εἰς τὴν μεσημβρίαν, νομίζομεν ὅτι γυρίζει ὀπίσω.

Ταῦτα τὰ δύο σημεῖα λέγονται καὶ Ἡλιοστάσια· διότι ἐκείνην τὴν ἡμέραν μᾶς φαίνεται, ὅτι στέκεται ὁ ἥλιος· εἶναι καὶ τοῦτο ἀπάτη τῆς ὁράσεως, διότι, όταν ἀπὸ μακρὰν βλέπομεν ἄνθρωπον, ὅστις προχωρεῖ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἀν ἐπιστρέψῃ πρὸς ἡμᾶς, μᾶς φαίνεται, ὅτι μένει ἀκί-

νητος τὴν στιγμήν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν γυρίζει. Τὸ σημεῖον τοῦ ἀρκτικοῦ τροπικοῦ λέγεται τοῦ Καρκίνου· διότι ἀντικρίζει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Καρκίνου, καὶ λέγομεν, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τοῦτο τὸ ζῳδιον· καὶ τὸ σημεῖον τοῦ μεσημβρινοῦ τροπικοῦ λέγεται τοῦ Αἰγόκερω, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚὸς ΒΑΣΤΑΖΟΣ.

Μέγας τις Πολωνός μονάρχης, εὐρισκόμενος εἰς τὸ κυνήγιον, ἔφυγεν ἔξαφνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, καὶ κανεὶς δὲν ἤξευρε πού εἶχεν ὑπάγειν· μετ' ὀλίγας ἡμέρας εὗρηκαν αὐτὸν οἱ αὐλικοί του εἰς μίαν ἀγορὰν, ἐνδεδυμένον ὡς βαστάζον, καὶ ἀχθοφοροῦντα δι' ὀλίγα λεπτά. Εἰς τοῦτο μέγας ἐπαραξενίσθησαν, καὶ κατὰ πρῶτον ἀμφίβαλαν ἐν ὃ βαστάζος ἦτον ἀληθῶς ἢ αὐτοῦ μεγαλειότης. Τέλος πάντων, ἐτόλμησαν νὰ παραπονεθῶσιν, ὅτι τόσον μέγα ὑποκειμενον ἐξηυτελίσθη διὰ ταιούτου χαμηροῦς ἐπιτηδεύματος. Ἡ μεγαλειότης αὐτοῦ, ἀκούσας, ἀπεκρίθη οὕτως — α Ἀληθινὰ κύριοι, τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον ἐπαραίτησα, εἶναι πολὺ βαρύτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον με βλέπετε νὰ σηκώνω ἐδῶ· τὸ βαρύτερον φορτίον εἰς τὴν ἀγορὰν ταύτην δὲν εἶναι πλὴν ἄχυρα ὡς πρὸς τὸν κόσμον ὅστις ἀρχήτερα με κατεβάρυνε. Πλειότερον ἐκοιμήθη εἰς τέσσαρα· νύκτας περὶ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς βασιλείας μου. Ἀρχίζω νὰ ζῶ, καὶ νὰ ἤμαι βασιλεὺς τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐκλέξατε ὅποιον ἀγαπᾶτε. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ὅστις εἶμαι τόσον καλὰ, ἤθελεν εἶθι μανία νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν αὐλήν. — Ἄλλος τις Πολωνός βασιλεὺς, ὅστις διεδέχθη τὸν φιλοσοφικὸν τοῦτον μονάρχην καὶ βαστάζον· όταν ἔβαλαν εἰς χεῖράς του τὸ σκήπτρον, ἐξεφώνησε, — « Ἄλλιον εἶχα νὰ ἐλαύνω κωπίον. » Διόφορα ὅμοια τούτων ἀνέκδοτα μᾶς παρουσιάζουν τῆς Πολωνικῆς μοναρχίας αἱ ἀκαταστασίαι· οἱ Πολωνοὶ μονάρχαι ἦσαν πολλὰκις φιλόσοφοι· ἀλλὰ καθὼς εἶναι οὗτος ὁ κόσμος, ὁ καλὸς φιλόσοφος δὲν ἐκβαίνει πλὴν μέτριος βασιλεὺς.

ΧΡΕΗ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐνσταλάζεται εἰς τὰ πνεύματα τῶν τέκνων, εἶναι νὰ φοβῶνται τῶν Θεῶν. Τοῦτο εἶναι ἡ ἀρχή, τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος τῆς σοφίας. Ἐπειτα πρέπει νὰ παρακινῶμεν αὐτὰ νὰ φέρονται εὐνοϊκῶς πρὸς ἄλληλα. Χρειαζέται δὲ καὶ μεγίστη προσοχὴ μὴ συνομιλῶμεν περὶ ἀπρεπῶν ὑποθέσεων ἐνώπιον αὐτῶν, καθότι διαρκεῖς ἐντυπώσεις γίνονται εἰς τρυφερωτάτην ἡλικίαν. ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ συνομιλία μας πρέπει νὰ ᾖναι πάντοτε χρηστὴ καὶ διδακτικὴ. Ἐξ αὐτῆς ὠφελοῦνται τὰ μέγιστα, ἂν καὶ ἐνεπαισθήτως· διότι βεβαιότατον εἶναι, ὅτι τὰ τέκνα λαμβάνουν τὴν πρὸς τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν κλίσιν, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῶμεν.

ΜΑΘΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ.

Εἰς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας ἐξήλθε ποτὲ νὰ περιοδύσῃ τὰς ἐκτεταμένους ἐπαρχίας τοῦ κράτους αὐτοῦ, συνωδευμένος μὲ τὸν πρεσβύτερον υἱὸν του. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔστησε τὴν ἀμαξάν εἰς τὸ μέσον τινῶν ἀγρῶν, ἔβου ἐδούλευαν οἱ ἄνθρωποι κοπιαστικώτατα. « Σ' ἐπῆρα μαζὴ μου, » εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν του, « δια νὰ ἰδῆς ὀφθαλμοφανῶς τοὺς μοχθηροὺς κότους τῶν ἀθλίων γεωργῶν, ὥστε, γνωρίζων τοὺς ἰδρωτάς τοῦ ἔργου των, νὰ μὴ τοὺς καταβαρύνῃς μὲ φόρους ἀνυποφόρους. »

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Σημείωσις τῶν Κυριωτέρων Εἰδῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων καθαιρεῖται ἐξ ὀλοκλήρου κάθε δασμὸς εἰσαγωγῆς εἰς Ἀγγλίαν.

Βαμβάκι. Δινάρι. Κανάβη. Μετάξι. Μιλλυά. Βάλανος. Ριζάρια. Κυκίδες. Γράνα Περαίας. Γράνα Τουρκίας, κτλ. Σιαμωνέα. Ἐλαιόλαδον. Λάδι Δυναροσπόρου. Λάδι Ῥεπανοσπόρου. Λάδι Λινοσπόρου. Λάδι Καναδοσπόρου. Κάθε εἶδος Λαδιού, Σπόρων Ὀψαρίων, φυτῶν, ἢ Ζῶων. Κουρέλια—κάθε εἶδος, χρησιμεύοντα διὰ τὴν κατασκευὴν χαρτίου. Ἀρνωτόμαρα. Βατζίκοτόμαρα. Λαγοδέματα. Δινόςπορος. Δυναρόσπορος. Καναβόςπορος. Ῥεπνόςπορος. Σουσάμι.

Κάθε εἶδος σπόρου χρησιμεύοντος πρὸς κατασκευὴν Λαδίου. Σαλέπι. Μαστίχη. Τρίγες, ἀλόγων, ἀνθρώπων, χοίρων, κτλ. Σίδηρον Ξεϊκόν. Γόμη Ἀραβικὴ. Γόμη Ἀραβικαῖος. Γόμη καθε ἄλλου εἶδους. Πτερά στρουθιακῶν, καὶ κάθε εἶδος πτερά. Τσημησῦρι. Νῆμα Σμύρνης. Ἐλεφαντόδοντα. Κερί. Στάματα. Σπρουγγάρι. Σέννα. Ζιφωρά. Ῥιζέντι. Κόκκολα. Χοιρινὸν ἄλλειμμα. Κίστρινα. Καρήδικα. Λουλάκια, Κριμίζια, καὶ ἄλλα εἶδη περίπου 300 τὸν ἀριθμὸν, ἐκτὸς τῶν ἄνω τὰ ὁποῖα δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ὁ Δασμὸς ἐξαγωγῆς ἐπὶ τῶν γαιανθοράκων. — καθαιρεῖται: καὶ ἡ ἐξαγωγή των εἶναι ἐλευθέρη, καθὼς καὶ κάθε ἄλλου εἶδους—χωρὶς κανένα δασμὸν.

Οἱ δασμοὶ ζαχάρεων ὠμῶν δι' εἰσαγωγὴν μετριάζονται περὶ τὰ τὸ καντάρι.

Οἱ ἐσωτερικοὶ δασμοὶ ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑάλου—ὀλοκλήρως καθαιροῦνται, ὅθεν πειθανὸν αὐτὸ τὸ εἶδος συντόμως νὰ γείνη ἐκ τῶν σημαντικῶν ἐξαγωγῆς, (ὡς τὰ χωματικά εἶναι ἤδη πρὸ χρόνων).

Ἡ ἄνω πρότασις, θέλει βελθῆ εἰς ἐνέργειαν ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

Σπάρτακλις καὶ Λατκάριδης.

Λονδῖνον, Φεβρουαρίου 21, 1845.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Εἰδοποίησις. Ἐπιστολογραφία, Ἐπιστολὴ δευτέρα. Σελ. 81. Μέθοδος τοῦ ἐπωφελῶς ἀναγινώσκειν. 83. Περὶ τῆς αὐτονομικῆς ἐλευθερίας. 84. Περὶ τῆς ἐγκαιροῦ τῶν παιδῶν ἀγωγῆς. Ἀνατροφή. Περὶ διασκεδάσεως. 85. Ἀνατροφή τῶν θυγατέρων. Τὸ συμφέρον τῶν κακούργων. Ὁ ἄνθρωπος. Τὸ ὄνειρον. 86. Παρατηρήσεις περὶ τῶν Κινέζων. Ἀστεία. 87. Λόγος τοῦ Πρωθυπουργοῦ Κ. Κωλέττη, κατὰ τὴν ἐν Γερουσίᾳ συζήτησιν τοῦ ὑγειονομικοῦ νόμου, καὶ αἱ παρατηρήσεις μας. 88. Οἱ ἐξόριστοι. 92. Ὅτι πρέπει νὰ παιδεύονται αἱ γυναῖκες. Περὶ τῆς σφαίρας τοῦ Παντός. 94. Ὁ Βασιλικὸς Βιστάχος. 95.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ εκδίδεται κατὰ μῆνα εἰς δύο τοπογραφικὰ φύλλα

ἑξοικεταὶ δὲ,

ἘΝ ΣΜΥΡΝῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι.

Ἐν ΜΑΓΝΗΣΙΑ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωάννῃ Ρίζῳ Εὐσταθίου,

ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ι. Λαζαρίδῃ, γενικῷ ἐπιτάτῃ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ,
καὶ κατὰ τὴν Βλαχμοδαίαν.

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοῦκῃ Παπᾷ, καὶ Α. Πουλῇ.

ἘΝ ΘΗΡΑ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Γαβαλλᾷ.

ἘΝ ΤΑΙΣ ἘΠΑΡΧΙΑΙΣ, παρὰ τοῖς Κ. Ταχυδρόμοις.

ἘΚΤΟΣ ΤΗΣ ἘΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τυχρὴ ἐτησίᾳ προπληρωτέα, ἐν Ἐρμουπόλει.

Ἐκτὸς τῆς Ἐρμουπόλεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα) » 7.

Δραχμὰς 6.